

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 293

Het avontuur op de Elta.

22½ Cents
45 Centimes

De machines schoten bij drie en vier tegelijk de lucht in.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM

Alleenvertegenwoordigers voor België: EDM. VAN TASSEL en A. VAN OPSTRAAT

Een avontuur op de E.L.T.A.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

SIGARETTEN.

HOOFDSTUK I.

Dr. Fox zet zijn vallen uit.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De In te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan
NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 297

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

In een klein wijnhuis in de Londensche wijk Houndsditch zaten op een avond in het begin van de maand September een viertal mannen bijeen, die in een druk fluisterend gesprek gewikkeld waren.

Naar hun uiterlijk te oordeelen behoorden zij tot zeer verschillende standen der maatschappij, en van twee hunner was het, afgaande op hun kleederen, zonderling te noemen, dat zij in deze afschuwelijke volksbuurt terecht waren gekomen, waarin afzichtelijke armoede heerschte, en waar de misdaad hoogtij viert.

Zij waren namelijk in den rok gekleed, rookten fijne sigaretten, en een hunner had een monocle in het oog geklemd.

Van de twee andere mannen droeg er een een versleten zwart pak, dat er uit zag of hij het had ten geschenke gekregen van iemand die veel grooter en zwaarlijviger was, terwijl de laatste van het viertal, een kerel met een buitengewoon ongunstig uiterlijk, gekleed was als werkmans.

Iemand die hier toevallig zou zijn binnengetroten, zou zich met verbazing hebben afgevraagd, hoe deze

Raffles No. 298.

vier mannen hier bij elkaar kwamen, en wat zij elkaander toch wel te vertellen konden hebben.

Maar degene, die tot de ingewijden behoorde, de waard van het wijnhuis bijvoorbeeld, een kerel met vuurrood haar, en met een nek als een stier, zou onmiddellijk geweten hebben waar hij aan toe was!

Hier zaten eenvoudig de vier leiders van een even groot aantal gevaarlijke rooversbenden der Londensche hoofdstad, waarvan er een zich meer in het bijzonder toelegde op het berooven van banken met behulp van een automobiel, op de wijze, die eenige jaren geleden te Parijs door Bonot, Garnier en consorten werd toegepast.

De onbeschaamdheid en stoutmoedigheid van deze bende waren in de laatste weken dermate toegenomen, dat men op Scotland Yard der wanhoop nabij was, en vruchteloos op middelen zong, om aan dit steeds meer veldwinnend euvel den kop in te drukken.

De chef van deze automobielenbende was de man met de monocle.

Wie zijn waren naam zou willen weten, zou daar heel wat moeite voor moeten doen.

Onder de kameraden echter heette hij „Jimmy Monocle”.

Hij had een verwijfde spraak en zachte manieren, en wie zijn vol, bleek gelaat slechts vluchtig bezag, zou ternauwernood kunnen gelooven, dat hij een misdadiger was.

Maar wie wat nauwkeuriger toekeek, en vooral zijn aandacht vestigde op den flakkerenden blik van de lichtblauwe oogen met hun weerglans als van staal, die zou het wel willen gelooven, dat hij stond tegenover een booswicht, die voor geen enkele misdaad terugdeinsde.

De andere man, die er op het eerste gezicht als een heer uitzag, was de plaatsvervangende chef van de gevaarlijke bende der Raven, „Billy Negrohead” bijgenaamd, waarschijnlijk nog afkomstig uit den tijd, toen dit personage een groote voorliefde had voor pruimen en voor de bovengenoemde tabaksoort.

De man met het zwarte pak en het sluwe uitgestreken gezicht was algemeen bekend als de „middernachtzending”, misschien wegens zijn onveranderlijke, zwarte kleederdracht, en zijn zalvende taal, terwijl tenslotte de arbeider kortweg „Gin” heette.

Deze naam was heel goed gekozen, want zijn bezitter zag er ook inderdaad uit alsof hij een groot liefhebber was van de jenever.

Zijn neus was vuurrood, alsof zij met een of andere verfstof was ingewreven, en zijn oogen waren waterig, terwijl het wit met bloed doorloopen was.

Hij kauwde op een eindje sigaar en wierp nu en dan een ongeduldigen blik op de deur, terwijl hij gedurende het laatste halve uur iedere vijf minuten met zijn harde vuisten op het tafelblad had gebeukt, en het woord „gin”! geroepen, waarop de waard aanstonds was komen aandraven met een tot aan den rand gevuld glas jenever, hetwelk het bendehoofd met een vlugge beweging in zijn keel liet glijden.

Langzamerhand begon de gelagkamer leeg te loopen, waar de vier mannen zaten, en zij konden nu een weinig luider praten.

— Weet jij niet waarvoor de Meester ons hier heeft laten komen? vroeg Billy Negrohead, terwijl hij zich tot den man met het monocle wendde.

Deze haalde de schouders op, deed een trekje aan zijn sigaret, en antwoordde toen lusteloos:

— Hij heeft het mij niet gezegd. Hij heeft mij, als

oudste, en als bekwaamste aanvoerder opgedragen om jullie bijeen te roepen en meer weet ik niet.

— Ho ho Jimmy! riep Gin verontwaardigd uit, dat je de oudste bent geef ik toe, maar ben je ook de bekwaamste? Ik geloof dat ik er ook mag zijn!

Jimmy Monocle wierp den spreker een kouden blik toe, blies hem een rookwolk in het gelaat en antwoordde:

— Je praat wartaal, drankwagen. Je weet heel goed, dat je bij mij niet te vergelijken bent. Jouw bende is een twee kwartjes-vereeniging — de mijne is er een die met honderden ponden tegelijk werkt. Jouw mannen zoeken hun fortuin in ladelichten en beursensnijden, met nu en dan eens een berooving op den openbaren weg, of in verdachte huizen — maar de mijne staan altijd klaar met mes of revolver, en ik verzeker je, dat we er een ruim gebruik van maken.

— Kom vrienden, laat ons niet twisten om zulk een wisse-wasje! kwam de Middernachtzending met zijn lijzige stem. Gij zijt beiden in uw soort ongetwijfeld zeer knappe mannen, dat staat als een paal boven water.

— De middernachtzending heeft gesproken — wij kunnen er alleen maar „Amen” op zeggen, riep Billy spottend uit, terwijl hij een versche sigaret opstak. Ik kan jullie echter verzekeren, dat ik zeer nieuwsgierig ben.

— Misschien kan ik wel voor een deel aan je nieuwsgierigheid voldoen, hernam Jimmy, terwijl hij onverschillig de schouders ophaalde.

Hij liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen, boog zich zoo ver mogelijk voorover en zeide toen met een stem waarin haat en bewondering om den voorrang streden:

— Misschien gaat het wel om den Grooten Onbekende!

— Om John Raffles? vroeg Billy.

— Ssst! Niet zoo luid! De muren hebben ooren.

— Nonsens! Hij kan hier toch niet zijn! hernam Jimmy bijna onhoorbaar, maar toch wierp hij tegelijkertijd een schuwen, onderzoekenden blik om zich heen, als om de gelaatstrekken van de weinige bezoekers te peilen.

— Dat kun je nooit zeggen! merkte „Gin” op. Hij is er als je denkt dat hij op mijlen afstand is — in Frankrijk of in Spanje, of zoo iets! Soms denk je wel, dat John Raffles vleugels moet hebben. Er zijn er

onder ons, die vast en stellig gelooven, dat hij een verbond met den Duivel moet hebben gesloten, omdat het anders onmogelijk zou zijn, dat onze vrienden in Petersburg hem 's ochtends om negen uur op de Newakade hebben zien loopen, terwijl een paar van onze makkers in Edinburg om 3 uur van denzelfden dag het met hem aan den stok hadden — en daar een eed op willen doen!

— Onmogelijk! kwam de middernachtzending. Dat druischt in tegen alles wat een mensch redelijker wijs kan verrichten!

Jimmy wierp den spreker een minachtenden blik toe, en hernam:

— Je hebt blijkbaar nog weinig met hem te doen gehad, vadertje! Waarschijnlijk ben je nooit zelf met hem in contact geweest, anders zou je wel weten, dat er voor John Raffles geen onmogelijkheden bestaan!

— Dat mag zijn zooals het wil, ging de middernachtzending voort, zonder zich in het minst van zijn stuk te laten brengen. Ik zou echter gaarne weten, wat de Meester dan omtrent hem heeft mede te deelen.

— Misschien wel in het geheel niets! zeide Gin. Ik wilde anders wel dat het waar was! Ik hoop dat het tusschen ons blijft — maar — sedert ze Professor Nicholson door het hennepen venster hebben laten kijken, is de dood in den pot! !

— Een waar woord! lijsde de middernachtzending, terwijl hij eenige keeren achtereen snel met het hoofd knikte.

— Ik zou dat maar niet te hard zeggen, hernam Gin koeltjes, Dr. Fox is er niet de man naar om den spot met zich te laten drijven, of zich te laten beleedigen en als de opvolger van Professor Nicholson zal hij zijn naam hoog moeten houden. Ik erken, dat onze nieuwe chef tot dusverre nog slechts zaken van gering belang heeft ten uitvoer gebracht, en dat hij er tot dusverre volkomen in gefaald is, eenig spoor van onzen doods-vijand te ontdekken. Laten wij echter erkennen, dat deze zaak zeer zwaar is en dat wij Dr. Fox pas enkele weken geleden tot onzen chef hebben gekozen.

Jimmy had deze woorden nauwelijks gezegd, of naast de plaats waar de waard stond, ging de fluit van een spreekbuis.

„Vuurvlieg” — zoo was de bijnaam van den roodharigen kerel — bracht snel zijn oor aan de opening van de buis, luisterde even met een uitdrukking van gespannen aandacht en eerbied op zijn tronie, zeide op

zachten toon eenige woorden in de buis, en kwam toen haastig op het viertal toelooopen.

— Hij is er! zeide hij bijna onoorbaar. Het waren slechts weinige woorden, maar zij hadden een wonderbaarlijke uitwerking op de vier mannen, zelfs op den onverschilligen Jimmy Monocle.

Zij sprongen aanstonds overeind, en volgden Vuurvlieg, die hen voorging naar een klein vertrek aan het einde van een lange gang gelegen, en waartoe men ook van een andere zijde toegang kon krijgen.

De waard klopte op bijzondere wijze op de deur, waarop binnen een stem klonk, die vroeg:

— Geef het wachtwoord!

— Klaveren vier!

— Het is goed — laat hen binnen.

De waard maakte plaats voor de vier bezoekers, die nu een tamelijk goed verlicht en gemeubeld vertrek binnentraden, met slechts een raam waarvoor de luiken zorgvuldig gesloten waren.

Achter de tafel zat een rijzig man, met een masker voor, dat bijna zijn geheele gelaat bedekte.

Hij keek de binnenkomenden een oogenblik aan, noodigde hen met een gebaar uit, vlak tegenover hem plaats te nemen en monsterde hen toen een voor een scherp.

Toen ontdeed hij zich met een langzaam gebaar van het masker en zeide:

— Het is in orde. Gij zijt werkelijk vier bendehoofden en ik behoef voor u dus niet gemaskerd te blijven.

Er volgde een oogenblik stilte, waarin Dr. Fox, de onlangs gekozen chef van het Genootschap van den Gouden Sleutel, een der grootste misdadigersorganisaties van de geheele wereld, de vier mannen nog eens aandachtig aanzag, terwijl hij langzaam een gouden schrijfpotloodje van de eene hand in de andere liet glijden.

Eindelijk begon hij te spreken.

— Mannen! Van mijn diepbetreurden voorganger, dien ik eveneens mijn vriend mocht noemen, Professor Nicholson, die door toedoen van zijn doods-vijand het leven aan de galg moest laten, heb ik menigmaal vernomen dat hij de daartoe bijeengeroepen bendehoofden allereerst onderhield over wat hem en ook zijn eigen voorganger Professor Shydrift het meest na aan het hart lag.

Hij wachtte een oogenblik terwijl hij zijn grijsgroene oogen strak op de laagbrandende lamp gevestigd

hield, en vervolgde toen, met een klank van onbeschrijflijken haat in zijn stem:

— Ik behoef u zeker niet te zeggen, wat dat was! Ik behoef u slechts een naam te noemen — John Raffles! Ik wil thans niet uitweiden over wat die man ons reeds voor kwaad berokkend heeft, over de tallooze wijzen waarop hij onze plannen in duigen wist te doen vallen, en waarop hij een groot aantal van onze beste mannen in de gevangenis deed werpen, of zelfs den dood deed vinden! Gij allen weet dat minstens even goed als ik!

— Wij weten het, Meester, zeide Jimmy op doffen toon.

— Hij is erger dan een booze plaag! riep de middernachtzending uit.

— Wij moeten hem vierendeelen! meende Gin.

— Hij heeft ons honderdduizenden ponden schade berokkend! siste Billy Negrohead tusschen de tanden.

— Zoo is het mannen — en daarom moeten er plannen beraamd worden, teneinde eens en voor altijd onzen vijand in het stof te doen bijten! hernam Dr. Fox, met een demonischen gloed in zijn oogen. Ik heb u hier ontboden om u iets mede te deelen, dat ons wellicht in staat zal stellen, onzen doodsvijand eindelijk in onze handen te doen vallen.

Weer wachtte hij even als om den indruk van zijn woorden gade te slaan.

Toen hij zag dat de vier bendehoofden als aan zijn lippen hingen, vervolgde hij, terwijl hij zijn stem nog dieper liet dalen:

— Ik had een duren eed gezworen, dat ik alles in het werk zou stellen om Raffles in handen te krijgen, en sedert twee weken is al mijn denkkraft, zijn al mijn handelingen daarop gericht. Dagen lang achtereen heb ik mij opgesloten in mijn werkkamer, teneinde plannen uit te denken om dien man te verdelgen. Ik

heb gebruik gemaakt van alles, wat Professor Nicholson mij over hem heeft medegedeeld, en tenslotte meen ik iets te hebben gevonden, wat hem vroeg of laat in onze handen moet doen vallen en hem ten verderve moet strekken.

Het was alsof Gin iets wilde zeggen, maar een strenge blik, dien Jimmy hem toewierp, legde hem het zwijgen op.

— Het is bekend, mannen, zoo vervolgde Dr. Fox, dat Raffles in het bezit is van een zonderlinge vlieg-machine, welke waarschijnlijk aan zijn eigen vernuft ontsproten is, en die een wonderbaarlijke snelheid bezit, die nog door geen enkele andere machine bereikt is!

— Nou begrijp ik ook..... begon Gin.

Maar hij ontmoette de oogen van den Meester, en het was alsof hij ineenkromp.

Hij geelk op een hond, die een striemenden zweepslag heeft gekregen.

Het duurde slechts een onderdeel van een seconde, maar het was voor Gin voldoende om hem te doen begripen, dat hij verstandig zou handelen, niet meer ongevraagd den mond te openen!

— Professor Nicholson, mijn voorganger, had, zooals u bekend zal zijn, op een onbewoond eiland in de Stille Zuidzee een monsterachtig groote vlieg-machine vervaardigd, die bijna 100 man kon meevoeren, benevens snelvuurgeschut en mitrailleurs, en welke hij als kaperschip had willen uitrusten! Maar Raffles ontdekte zijn plan, en door de fabelachtige snelheid van zijn eigen vliegtuig wist hij de uitvinding van onzen betreurden chef te vernielen! Nu luidt mijn redeneering, dat er voor Raffles zeer veel aan gelegen is, het geheim van zijn uitvinding verborgen te houden. Hij zal dus zooveel mogelijk des nachts opstijgen en zoo hoog mogelijk vliegen! Maar... dat kan hij niet steeds doen, en daarop is mijn plan gebouwd!!

Welke sigaretten zijn de beste?

Zie voor antwoord pag. 23.

HOOFDSTUK II.

Het draadlooze net.

De vier bendevoorsden keken Dr. Fox nieuwsgierig aan, zonder evenwel een woord te zeggen.

Zij begrepen als bij ingeving, dat hun aanstonds een mededeeling van groot belang zou worden gedaan.

Dr. Fox had weder eenige oogenblikken met zijn gouden potloodje gespeeld, terwijl zijn groengrijze oogen zonderling schitterden, en vervolgde nu, terwijl hij de vier mannen beurtelings aanzag:

— Wij moeten dat vliegtuig trachten te vangen! Ik weet dat het zeer moeilijk is, maar onmogelijk is het niet! Ik behoef u niet te zeggen dat ons Genootschap honderdduizenden leden telt, die tot in de verste uithoeken der aarde verspreid zijn! Bij ons Genootschap zijn vereenigingen aangesloten uit Parijs, zoowel als in Berlijn, uit Tokio, zoo goed als uit Rotterdam, en voorts in Petersburg, Moskou, Peking, Hongkong, Madrid, Lissabon, Kaapstad, New-York, San Francisco, Adelaide, Cairo, Rome, Boedapest, Winnipeg, Christiania, Kopenhagen, Omsk, Dublin, Kharbin, Batavia, Paramaribo — kortom uit alle groote steden ter wereld! Al die bonden hebben weder hun onderafdeelingen in de kleinste stadjes, ja, in dorpen en vlekken! Zoo is er als het ware een net geweven over de geheele wereld — en in dat net moeten wij Raffles vangen!

Het had weinig gescheeld of Gin had opnieuw een vraag gesteld, zoozeer sleepte het onderwerp hem mede.

Maar gelukkig deed hij zijn mond juist bijtijds met een hoorbaren klap dicht.

— Hoe moeten wij dit net nu laten functioneeren? ging Dr. Fox voort, op een toon, alsof hij een college voor zijn studenten in de medicijnen hield. Er bestaat iets mannen, hetwelk ons daarbij de behulpzame hand moet bieden — en dat is de draadlooze telegrafie! Haar wonderen zijn grenzenloos! Het is nog slechts weinige dagen geleden, dat ons het ongelooflijk klinkende bericht bereikte, dat men op een station voor draadlooze telegrafie in een Noorsche havenstad stem-

men van de Amerikaansche kust heeft kunnen hooren! Weet gij wat dat beteekent?

— Dat we over een paar maanden geen ruzie meer met onze vrouwen kunnen maken, omdat ze het anders in Chicago kunnen hooren! riep Gin uit, die zich niet langer meer kon inhouden.

Maar het had hem bijna bezuurd!

Terwijl de drie andere bendevoorsden verschrikt hun blikken van den chef naar den ongehoorzame wendden, stak Dr. Fox kalm zijn hand in zijn zak, en haalde er een eigenaardig gevormd pistool uit.

Zonder dat zijn stem de geringste opwinding verried, zeide hij:

— Dit is een windpistool, waarde Gin! Als ik den trekker overhaal, verschiet dit wapen, waarvan ik de trotsche uitvinder ben, een kogel van vrij groot kaliber met bijna dezelfde snelheid als een flobert buks, maar zonder eenig gerucht te maken; op een afstand van 10 meter dringt de kogel gemakkelijk door een plank van een duim dikte. Als gij het nogmaals waagt, een woord te zeggen zonder dat ik u daartoe verlof geef, dan zal ik u proefondervindelijk bewijzen, dat gij niet verder dan een meter van mij verwijderd zit, en dat uw lichaam geen eiken plank is.

Een doodsche stilte volgde op deze woorden.

Allen keken schuw naar het geelgekleurde, smalle gelaat van den meester waarin de grijsgroene oogen thans met een kouden blik als van een basiliek glansden.

En allen vier gevoelden zij, dat Dr. Fox volstrekt niet pochte, maar dat hij geen seconde zou aarzelen om de daad bij het woord te voegen, en dit met niet minder omslag, dan hij zou gebruiken om een vlieg dood te slaan — en zeker met niet meer wroeging!

Gin was doodsbleek geworden en zelfs van zijn rooden neus was de kleur geweken, hetgeen bij hem het onfeilbaar bewijs was, dat hij zich in doodsgevaar waande.

Daarop vervolgde Dr. Fox onverschillig, alsof er niets gebeurd was:

— Ik zeide dus, dat de wonderen der draadloze telegrafie grenzenloos zijn. Ik heb daar voor mijn vermaak een bijzondere studie van gemaakt en ik weet wat ik zeg. Welnu, aanstonds moeten alle bende-
hoofden over de geheele wereld met het gewone telegram gewaarschuwd worden. Op de gebruikelijke wijze moeten zij hun instructies ontvangen, en voorts moeten zij wachten en uitzien! De vliegmaschine van Raffles is door enkele van onze mannen gezien, die er een vrij nauwkeurige beschrijving van hebben kunnen geven. Ik weet zeker, dat er op de geheele aarde slechts één zulk een vliegtuig bestaat — en dat behoort aan Raffles toe. Welnu, het signalement van die machine zal in duizenden exemplaren aan alle bende-
hoofden worden gezonden, die op hun beurt hun manschappen moeten onderrichten.

Dr. Fox wendde zich tot Jimmy en vroeg:

— Heb je me goed begrepen?

— Volkomen, Meester.

— Wat dunkt u van mijn plan?

— Ik acht het onder de gegeven omstandigheden het eenige uitvoerbare, Meester.

— Ik dank u! En gij Billy?

— Het is schitterend, Meester!

Dr. Fox boog even het hoofd en vroeg toen aan den middernachtzending:

— Hebt gij soms bezwaren?

— Geen enkele, Meester!

— En wat zegt gij er van, Gin?

— Ik begrijp er geen tittel of jota van, Meester! antwoordde Gin haastig.

Dr. Fox keek hem eenige oogenblikken zwijgend en onderzoekend aan, als een natuuronderzoeker, die voor een merkwaardige en tot dusverre onbekende diersoort geplaatst wordt, haalde de schouders op en zeide:

— Nu, daar zullen wij ons dan in moeten schikken. Wij houden het er dus voor, dat mijn plan is aangenomen. Voor zoover ik kan nagaan, is het op het oogenblik het eenige, hetwelk ons tot een doel kan leiden. Dit mag ons natuurlijk niet weerhouden, ook op andere wijze goed acht te geven, want wellicht is het toeval ons gunstig, en slagen wij er in, het spoor van Raffles op een andere wijze terug te vinden, hetgeen ons natuurlijk ontzaggelijk veel moeite zou uitsparen. En nu — wie uwer heeft een opmerking?

De vier bende-
hoofden dachten ingespannen na, en daarop zeide Jimmy Monocle:

— Wat moet er gedaan worden, meester, indien op een of ander punt de geheimzinnige vliegmaschine wordt waargenomen door een onzer mannen?

— Dan moet hij aanstonds de richting bepalen, welke de machin volgt, en aanstonds aan een chef in de eerstvolgende groote stad per draadloos telegram mededeeling doen van zijn bevinding en dit zal zoo voort gaan totdat de vliegmaschine gedaald is — wat toch eenmaal het geval zal zijn, al is het mij bekend, dat de vliegmaschine van onzen vijand geruimen tijd in de lucht kan blijven.

— Zou Raffles met zijn toestel den Oceaan kunnen oversteken, Meester, vroeg Billy Negrohead nu.

— Daarvan ben ik overtuigd! antwoordde Dr. Fox.

— Wat moet er in dat geval gebeuren? ging Billy voort.

— O, in dat geval moet er geseind worden naar alle groote havenplaatsen op de tegenover liggende kust! Op geld mag volstrekt niet gezien worden — het geldt hier een levensbelang voor ons genootschap!

— Nemen wij nu eens dat geval, Meester, zeide de Middernachtzending met zijn teemende stem, dat een onzer het vliegtuig heeft zien dalen — hoe moet dan zijn handelwijze zijn?

Zonder een oogenblik te aarzelen, antwoordde Dr. Fox:

— Degeen die dit waarneemt, moet zich, zonder dat dit wordt opgemerkt, aan Raffles vastklampen als een klis! Hij mag hem geen seconde meer uit het oog verliezen, hij moet hem als zijn schaduw volgen, waarheen hij ook gaat! Hij moet nauwkeurig acht geven waar de vliegmaschine wordt ondergebracht, en, al zou het zijn leven kosten, hij moet te weten komen, waarheen Raffles zich begeeft. Van een en ander moet hij aanstonds mededeeling doen aan het hoofd van de bende waartoe hij behoort. Alle chefs hebben hun instructies, en zij weten hoe zij in dat geval moeten handelen! Geen genade voor Raffles! Een messtoot of een kogel en een groot gevaar is voor ons voor goed uit den weg geruimd!

Er heerschte geruimen tijd stilzwijgen op deze woorden.

Iedereen begreep volkomen de draagkracht van de woorden welke de Meester zoo even had gesproken.

En ook beseften allen, Gin inclus, de groote bezwa-

ren, die er aan het plan verbonden waren, en het einde-loos geduld hetwelk zijn ten uitvoerlegging zou ver-eischen.

Dr. Fox was de eerste die weder sprak.

Hij had de oogen op het tafelblad gericht gehouden, en scheen diep ergens over na te denken.

— En thans heb ik u tenslotte nog iets mede te deelen, zeide hij, hetwelk ik tot het laatste heb willen be-waren. Ik wensch onze taak zooveel mogelijk te verge-makkelijken en daartoe heb ik geen enkelen maatregel veronachtzaamd. Ik weet dat de vliegmaschine van John Raffles buitengewoon snel is — maar wij hebben de beschikking over een tiental toestellen, waarvan de snelheid weliswaar minder groot is, maar waarmede toch een achtervolging niet tot de onmogelijkheden be-hoort, vooral wanneer wij aannemen, dat onze vijand zijn buitengewoon groote snelheid onmogelijk lang kan volhouden, tenzij hij de machine wil ruineeren. Deze tien vliegtuigtoestellen kunnen een snelheid bereiken van 350 K.M. per uur en zij zijn in handen van verknochte leden van het Genootschap. Een ingenieur, die tot mijn vrienden behoort, een Russisch bolsjewik, is er de uitvinder van. Zij bevinden zich in tien der voornaam-ste hoofdsteden van Europa, en hun eigenaars hebben in opdracht zooveel mogelijk te kruisen in de lucht, gewapend met een verrekijker en daarmede voortdurend den horizon af te zien. Al deze toestellen zijn van een verzendpost voor draadlooze telegrafie voorzien en zoodra zij iets verdachts waarnemen, moeten zij dit seinen. Zodoende breiden wij ons net alweder meer uit en vroeg of laat zal Raffles er in blijven hangen. En dan nog dit: Het is wel mogelijk dat Raffles, als hij een zijner vliegtochten onderneemt, zoo hoog boven de aarde zweeft, dat hij noch met een kijker noch met het bloote oog te zien is. Maar het gerucht van de schroef en van den motor kan hij niet dempen! Mijn

vriend de ingenieur heeft een schrander bedacht toe-stel uitgevonden, een groote microfoon, waarvan er een groot aantal op de daken van al onze chefs en ver-trouwde leden zullen worden geplaatst en deze geluid-vangers zullen de naderende vliegmaschine zelfs op uren afstand melden!

De grijsgroene oogen van den Meester hadden een duivelschen glans gekregen toen hij deze woorden sprak, en de vier bendevoerden begrepen dat zij hier een man tegenover zich hadden, die tot de laatste seconde van zijn leven zou strijden, om den gemeen-schappelijken vijand ten onder te brengen, ten koste van alles.

Nu stond Dr. Fox op en sprak:

— De nadere bijzonderheden zult gij spoedig ver-nemen. Binnen een week moet alles in orde zijn. De geluidvangers, zeer eenvoudige toestellen, zijn reeds bij honderden aangemaakt in de werkplaats van een onzer leden en worden dan van daaraf verzonden. Het draadlooze net is gespannen en wij behoeven nu niets anders te doen dan goed acht te geven — en te wacht-en! Geduld en waakzaamheid, broeders — en de dood van Professor Nicholson zal spoedig gewroken zijn!

De Meester knikte de vier bendevoerden even toe en dezen begrepen, dat het gesprek geëindigd was, en dat zij zich konden verwijderen.

Zij maakten een diepe buiging voor Dr. Fox en had-den het volgende oogenblik het vertrek verlaten.

Dr. Fox hield een oogenblik zijn glinsterende oogen op de dichte deur gevestigd, liet een kort, schor lachje hooren, dat een duivel zou hebben doen schrikken en verliet vervolgens op zijn beurt de kamer, om langs een geheime gang een zijstraat te bereiken, vanwaar hij zich huiswaarts spoedde, het hoofd vervuld van wraak-gedachten.

HOOFDSTUK III.

Raffles gaat op reis.

Omstreeks vier dagen nadat het gesprek had plaats gehad, zaten Raffles en zijn trouwe vriend Charly in de werkkamer van den Grooten Onbekende bijeen.

Raffles scheen in een ernstige stemming te verkeeren en liep met gebogen hoofd, de slanke gespierde handen op den rug gevouwen, het vertrek op en neder, terwijl Charly Brand hem met de oogen volgde en nu en dan een trekje aan zijn sigaret deed.

Eindelijk bleef Raffles stilstaan voor een groote landkaart van Europa, die een gedeelte van een der wanden bedekte, maar plotseling wendde hij zich met een ruk om, en zeide:

— Als je dus geen andere plannen hebt, Charly, zou ik je willen voorstellen morgen op reis te gaan!

— Welke plannen zou ik kunnen hebben, Edward? vroeg de jonge man verbaasd. Ik ben natuurlijk geheel en al tot je dienst.

— Maar heb je er ook plezier in?

— Zou ik dat niet? Waarom vraag je me dat? Je weet immers wel dat ik mij pas in jouw gezelschap gelukkig gevoel.

Raffles glimlachte flauwtjes en hernam:

— Dat blijft dus afgesproken! Wij vertrekken morgen uit Londen!

— Waarheen gaat de reis?

— Raadt eens!

— Heel ver misschien? Blijven we in Europa?

— Ja, Charly! Maar kom — ik wil je niet laten zoeken! Wij gaan naar het Diamanten-eiland!

— Naar het Diamanten-eiland? herhaalde Charly verbaasd. Het is nog slechts weinige maanden geleden, dat wij daar geweest zijn, om er geld en kostbaarheden te brengen, afkomstig van

— Van een tiental inbraken, beste jongen, voegde Raffles er kalm aan toe, toen Charly scheen te aarzelen. Ge moogt de dingen gerust bij hun naam noemen, daar houd ik van! Wij werken reeds jaren met elkander samen, en nog dikwijls moet ik de opmerking maken, dat je er blijkbaar voor terugdeinst een

kat een kat, en John Raffles een inbreker te noemen.

Charly antwoordde niet, maar keek strak voor zich en speelde met het zilveren potlood, waarmede hij zooveel eenige aantekeningen had zitten maken.

Zijn blozend gelaat was even verbleekt, en er liep een zenuwachtige rilling om zijn lippen.

Raffles haalde vluchtig de schouders op, en hernam op kouden toon:

— Wij spraken dus van de opbrengst van tien inbraken, in geld een waarde vertegenwoordigend van ruim veertig duizend pond sterling, om niet te spreken van de juweelen, die nogmaals tienduizend pond sterling waard zijn.

Hij wachtte even en klopte op een geel valies van echt varkensleder, dat onder het bereik van zijn hand stond.

— De buit bevindt zich hierin, vervolgde hij, met een vreemden glimlach om zijn lippen. Men zou niet zeggen, dat dit valies een som bevat, die in de oogen van velen een groot fortuin vertegenwoordigt! Welnu, Charly, wij zullen het met je goedvinden morgen naar onze schatkamer op het Diamant-eiland brengen.

— Zullen wij per motorboot gaan?

— Onder gewone omstandigheden zou ik dat zeker wel doen, Charly. Ons eiland, pal ten Noorden van IJsland gelegen en geheel onbewoond, is met mijn snelste zeevarende motorboot gemakkelijk in anderhalven dag te bereiken. Maar de omstandigheden zijn thans niet gewoon!

— In welk opzicht dan niet? vroeg Charly nieuwsgierig.

In plaats van aanstonds te antwoorden, zette Raffles zich dicht bij den jongen man in den stoel neder, liet zijn stem dalen, keek Charly ernstig aan en antwoordde:

— Behalve geld, Charly, gaan wij nog iets anders naar het Diamant-eiland brengen, hetgeen duizendmaal, honderdduizend maal meer waarde heeft, dan het geld in dit valies — en toch is het niets dan een eenvoudig stuk papier!

— Wat zeg je daar! riep Charly met de grootste verbazing uit. Heb ik je goed begrepen?

— Het is zooals ik zeg, Charly! Wij gaan een document naar ons onbewoond eiland brengen, waar het moet blijven berusten, tot ik den tijd gekomen acht het daar weder vandaan te halen en te vernietigen — of er misschien iets anders mede te doen.

— Maar wat is dat dan voor een document, waaraan je zulk een groote waarde toekent, Edward? vroeg Charly, wiens verwondering ieder oogenblik toenam.

— Luister, mijn jongen, dan zal ik het je vertellen, antwoordde Raffles, terwijl hij zijn stoel nog dichter bij dien van den jongen man zette.

De Groote Onbekende zat een oogenblik doodstil met gefronste wenkbrauwen en begon toen:

— Het kan je natuurlijk niet onbekend zijn, dat er den laatsten tijd in de pers van sommige landen berichten zijn verschenen, die min of meer bemanteld duiden op een geleidelijke toenadering tusschen Duitschland en Japan.

— Ja, Edward, ik ken die berichten. Ik ken ze — en ik moet je zeggen, dat ik er geen waarde aan heb gehecht!

— Daar heb je dan zeer verkeerd aan gedaan, Charly, en je politiek inzicht heeft je ditmaal in den steek gelaten — want het is veel meer dan toenadering — het is een hechte vriendschap!

— En — zou je daar de bewijzen van hebben? vroeg Charly verstomd.

— Die heb ik, Charly! antwoordde Raffles op ernstigen toon. Ik heb met de grootste aandacht de bewuste berichten bestudeerd, evenals de consulaire Engelsche rapporten uit Japan. En ik gevoelde zeer duidelijk, dat er iets in de lucht hing, hetwelk mij allesbehalve beviel. Want ik gevoelde, dat die vriendschap tusschen het verslagen Duitschland en het schatrijke, machtige en eerezuchtige Japan in de eerste plaats tegen ons land gericht was! En ik heb goed gezien! Je zult het wellicht ongelooflijk achten, Charly — maar er bestaat een of- en defensief verbond tusschen onzen voormaligen vijand en onzen voormaligen bondgenoot, anders genoemd den Pruis van het Oosten!

Charly had een schreeuw van verbazing gegeven, en liet zich achterover in zijn stoel vallen, terwijl hij Raffles met groote, verschrikte oogen aan zag.

— En — heb je daaromtrent zekerheid?

— Volkomen zekerheid, Charly! antwoordde Raffles kalm, maar toch met een zekere trilling in zijn stem.

Hij wees met uitgestrekte arm naar een kleine brandkast in een hoek van het vertrek en zeide:

— In die kast ligt het bewijs!

— En waarin bestaat het bewijs?

— In een afschrift van het verdrag tusschen de beide landen, hetwelk acht dagen geleden onderteekend en bekrachtigd is!

De verbazing had Charly zoozeer overmand, dat hij in de eerste oogenblikken geen woord kon uitbrengen en letterlijk naar adem snakte.

Maar eindelijk had hij zich toch zoover weten te herstellen dat hij kon stamelen:

— Maar — dat is vreeselijk! Wat zou men daar in Downingstreet wel van zeggen.

— Het Ministerie van Buitenlandsche Zaken kan er niets van zeggen, Charly, om deze eenvoudige als afdoende reden, dat het van niets weet!

— Van niets weet? herhaalde de jonge man toonloos. Wil je zeggen, dat gij de eenige bent, die.....

— Ja, Charly, de eenige!! Door een samenloop van omstandigheden, welke ik je later uitvoerig zal mededeelen, was ik op het spoor gekomen van deze samenzwering — want zoo mag men het gerust noemen! Ik vertoefde te Berlijn, juist toen daar eenige zoogenaamd onschuldige Japansche journalisten werden ontvangen. Ik kwam deze heeren bij toeval tegen, en aanstonds herkende ik een hunner, een befaamde pro-Duitsche spion, die ook tijdens den Russisch-Japanschen oorlog een zeer dubbelzinnige rol had gespeeld. De man was overigens geen journalist, en was het ook nooit geweest, maar hij had daarentegen jarenlang een diplomatieke betrekking vervuld! Mijn wantrouwen was gaande gemaakt — zooals later bleek, op deugdelijke gronden!

— Dus die Japanners waren de overbrengers van het geheime verdrag?

— Ja Charly. Zij kwamen zoogenaamd een onderzoek instellen naar den toestand der Duitsche nijverheid — maar in werkelijkheid waren zij de overbrengers van een verdrag hetwelk de Micado aan de Duitse regeering had aangeboden en dat door deze aanstonds gretig was aanvaard.

— En — jij wist dat verdrag in handen te krijgen?

— Ik wist er een fotografische opname van te maken, Charly! Het ging met groote gevaren gepaard, maar ik ben er in geslaagd! Het verdrag heeft slechts

weinige artikels, maar die spreken boekdeelen! Er kan geen oogenblik aan getwijfeld worden of de strekking van de overeenkomst is voor Duitschland om wraak te nemen over de geleden nederlaag en voor Japan om eens en voor altijd vasten voet te krijgen in China, zonder daarbij telkens in de wielen te worden gereden door Engeland en Amerika, en om zich ongestraft van de Nederlandsche kolonies meester te maken.

— Maar dat is vreeselijk, Edward! Dit moet aanstonds aan onze Regeering worden medegedeeld, maar wat praat ik! Dat heb je natuurlijk aanstonds na je terugkomst gedaan!

— Neen Charly! antwoordde Raffles kalm.

— Wat zeg je daar? Heb je het niet gedaan? Maar.

— Ik heb het niet gedaan, Charly, en je zult mijn redenen billijken! Indien ik dit verdrag nu aanstonds naar Downingstreet zond, zouden de gevolgen vreeselijk zijn. Je kunt er van verzekerd zijn, dat de oorlog met al zijn ontzettende gevolgen reeds morgen opnieuw zou uitbarsten, en dat mag niet — dat moet tot iederen prijs vermeden worden! De menscheid heeft zooveel geleden in de vijf jaren die achter ons liggen, dat zij niets meer kan verdragen en onherroepelijk ten onder zou gaan, door een hervatting van de slachting. Maar er is nog iets anders. Dit verdrag alleen is mij niet voldoende — ik wil meerdere bewijzen hebben voor de trouweloosheid van Japan, en die zal ik te Berlijn of te Tokio gaan halen! Heb ik die eenmaal, en is de oorlogswoede wat geluwd, dan kan ik het verdrag en die bewijzen aan onze Regeering overhandigen — en deze zal dan wel in de gelegenheid zijn haar contra-mijnen te leggen, en daardoor de uitwerking van het verdrag geheel te neutraliseeren, zonder dat het tot bloedvergieten komt! Ik ken zeer nauwkeurig de waarde mijner landgenooten, ik ken hunne fouten en hunne goede hoedanigheden en ik durf gerust te zeggen, dat onze diplomaten onvergelykelyk zijn!

— En daarom wil je dus het verdrag naar het Diamanteiland brengen?

— Ja, Charly, daar is het veilig. En daar zal ik het

laten, tot het oogenblik mij gunstig toeschijnt om er gebruik van te maken.

— Dan begrijp ik nu reeds waarom je niet van de motorboot gebruik wilt maken — er is een vervoermiddel dat veel sneller en in jouw handen ook veiliger is!

— Juist Charly, en dat vervoermiddel is „De Duivel der Lucht”, mijn electriche vliegmachine! Daarmede kunnen wij gemakkelijk, zelfs als wij langzaam vliegen, de plaats van onze bestemming binnen 6 uren bereikt hebben!

Charly antwoordde niet, maar bleef geruimen tijd in gedachten verzonken zitten.

De mededeeling van Raffles had hem diep geschokt, want hij begreep de beteekenis daarvan maar al te goed!

Hij wist welk een machtig verbond de werkzame, energieke en wraakzuchtige Duitscher zou kunnen sluiten met den sluwen, onmetelyk rijken en naar macht hunkerenden Japanner.

Hij wist welke onafzienbare noodlottige gevolgen het voor de landen der Entente zou kunnen hebben, wanneer dit verdrag inderdaad tot stand kwam, of wanneer de beide partijen er uitvoering aan zouden gaan geven, indien het reeds gesloten mocht zijn.

Eindelijk hief hij het hoofd weder op en vroeg:

— Wanneer vertrekken wij?

— Morgenochtend om zes uur! Dan is het nog geen dag en hoe minder men van mijn vertrek bespeurt, hoe liever het mij zal zijn!

— Nemen wij Henderson, je trouwen chauffeur mee?

— Dat is ditmaal niet noodig, Charly, want zeer waarschijnlijk zullen wij dezen keer geen gevaarlijke avonturen beleven. Wij gaan naar Diamanteiland, verbergen er ten spoedigste het geld en het document in de schatkamer van de rots, en keeren weder terug. Als alles ons meeloopt, kunnen wij nog voor middernacht terug zijn!

HOOFDSTUK IV.

In het web.

Het was nog geheel donker, toen Raffles en Charly bijna gelijktijdig ontwaakten en zich reisvaardig gingen maken.

Zij namen een bad, kleedden zich, en gebruikten in de kleine eetzaal van het fraaië heerenhuis een stevigen maaltijd.

Henderson, de chauffeur, had zijn bevelen reeds ontvangen en de wonderbaarlijke vliegtuigmachine van zijn meester in gereedheid gebracht, en van eenigen mondvoorraad en wapens voorzien, daar de mogelijkheid niet was uitgesloten, dat er op het eiland gelegenheid zou zijn om op waterwild en robben te jagen.

De machine bevond zich thans in een der vele loodsen op het vliegveld der Luchtvaartvereniging in het Noorden van Londen gelegen.

Daar Raffles er niet op gesteld was, dat het geheim zijner uitvinding al te spoedig zou uitlekken, waren de voornaamste deelen der electriche machine door Henderson omsloten met een soort pantser van dun staal, hetwelk het zelfs voor den bekwaamsten ingenieur onmogelijk zou maken, het geheim der constructie te doorgronden, tenzij hij deze platen zou vernielen.

De loods was bovendien deugdelijk afgesloten, en alleen Raffles en Charly, benevens hun chauffeur Henderson, een reus van een kerel, met het hart van een kind, bezaten er een sleutel van.

Bij vroegere gelegenheden was Raffles menigmaal opgestegen in den grooten tuin van het heerenhuis in de Regentstreet, maar alleen des nachts kon dit geschieden, en bovendien waren er toch steeds groote gevaren aan verbonden.

Toen de beide mannen hun maaltijd beëindigd hadden begaf Raffles zich naar zijn werkkamer, gevolgd door Charly en opende de kleine brandkast, waarin hij den vorigen avond het valies had weggestopt. Hij nam het er uit, zette het op tafel, ging den inhoud nogmaals na, en trad toen weder op de brandkast toe.

Hij nam er een smalle, gele enveloppe uit, met roode

zegels gesloten, draaide ze even in zijn vingers rond en zeide toen op ernstigen toon:

— Dit kleine stuk papier hier in mijn handen, Charly, zou de onmiddellijke oorzaak kunnen zijn van een vreeselijke slachting, nog vreeselijker dan welke wij juist te boven zijn gekomen.

Hij deed de enveloppe in het valies, sloot het zorgvuldig met een kleinen koperen sleutel, die zich aan zijn sleutelring bevond en zeide toen:

— En nu op weg, mijn jongen! Wij moeten nog een uur rijden, alvorens wij het vliegveld bereikt hebben.

Voor de deur stond Henderson reeds met een snelle auto te wachten, waarin nog een tweede valies was nedergezet, hetwelk de dikke reiskleeders van de beide vrienden bevatte.

Zij stapten in, en aanstonds snelde de renwagen door de straten van Londen, waar zich nog slechts weinig voorbijgangers vertoonden, voor het meereendeel arbeiders, die zich naar hun werk begaven.

Het begon langzamerhand iets lichter te worden en de zon stond op het punt op te gaan, toen de wagen stilhield voor het groote hek, hetwelk het vliegveld omsloot.

De nachtportier was nog niet afgelost, en vertoonde zijn slaperig gelaat voor het venster van het kleine huisje dat bij den ingang stond, binnen het hek.

Hij kwam aanslenteren met een zwaren sleutel in de hand, maar maakte aanstonds wat meer haast, zoodra hij den man herkende, die hem alleen als Lord William Aberdeen bekend was, een der rijkste en koenste leden van de Vliegerclub.

Het hek knarste op zijn scharnieren, en de kleine auto reed binnen en bracht de beide luchtvaarders tot vlak voor de houten loods, die het fraaië vliegtuig bevatte, hetwelk ontsproten was aan het vernuftig brein van den gentleman-inbreker.

Het behoeft wel nauwelijks gezegd te worden, dat Raffles zich tegenover zijn medeleden nooit als de uitvinder en maker van dit vliegtuig had doen kennen,

maar het steeds had voorgesteld, alsof een bevriend ingenieur, die zijn naam nog niet bekend wilde maken, dit toestel voor hem ontworpen had.

Henderson had de deur reeds geopend, en met verende krachten trokken de drie mannen het toestel naar buiten.

— En nu kun je wel weder naar huis gaan, Henderson, zeide Raffles op vriendelijken toon. Wij hebben ditmaal je diensten niet meer noodig.

Henderson tikte aan zijn pet, nam weder achter het stuurwiel plaats na de deur van de loods gesloten te hebben en reed weg.

Het groote, uitstekend onderhouden vliegterrein lag nog geheel verlaten, slechts hier en daar was een enkele mecanicien bezig, die het toestel van zijn meester ging nazien of herstellen.

De twee mannen namen in het schuitje van de vlieg-machine plaats, waarin zij naast elkander konden zitten, en Raffles bracht van zijn plaats af de schroef in beweging.

En als met een sprong verhief „De Duivel der Lucht” zich steil in de lucht en had binnen enkele minuten een groote hoogte bereikt.

De vlieg-machine steeg spiraalgewijze tot 2000 meter, verschool zich achter een wolk — en zette aanstonds koers naar het noorden.

In duizelingwekkende vaart, en steeds op een hoogte, die tusschen de 2000 en 2500 meter varieerde, suisde de vlieg-machine over de graafschappen Middlesex, Hertford, Badford, North Hampton, Leicester en Nottingham.

Zij was omstreeks 6 uur opgestegen en het was nog geen 7 toen zij boven de staalstad Leeds vloog, welke in rechte lijn ruim 300 kilometer van Londen verwijderd is.

Raffles had dus de snelheid van zijn machine getemperd hetgeen op deze hoogte, waar het zeer koud was, wel noodig was.

Nu en dan onttrokken wolken de aarde aan het gezicht der beide luchtreizigers, maar over het algemeen was de lucht diepblauw, en konden zij zelfs op deze groote hoogte verschillende dingen op aarde goed onderscheiden, als hun afmeting tenminste groot genoeg was.

De vlieg-machine vloog op dit oogenblik boven het schoone-gebergte, hetwelk als het ware de ruggegraat van Midden-Engeland vormt, en waar talrijke rivier-

tjes, welke voor hen slechts zilveren draden geleken, hun oorsprong nemen.

Om 8 uur in den morgen vloog „De Duivel der „Lucht” boven de Firth of Forth, een der schoonste baaien aan de Oostkust van Schotland, en die diep in het land indrong.

Zij vlogen zoo hoog, dat zelfs de grootste zeeschepen slechts notedopjes geleken.

Het was zeer onwaarschijnlijk dat men hen van de aarde op deze groote hoogte zou zien, temeer daar het gerucht van de schroef zeker niet te hooren zou zijn.

En nauwelijks waren Raffles en Charly deze baai overgevlogen of er gebeurde iets, dat de gentleman-inbreker zeer veel te denken gaf.

Hij had de besturing van de machine eenige oogenblikken aan Charly toevertrouwd, toen hij een knetterende vonk zag overspringen in het toestel voor draadloze telegrafie, dat zich aan boord bevond.

Meer uit nieuwsgierigheid stulpte hij zich aanstonds den helm over het hoofd, en maakte contact.

Het gesprek dat hij afluisterde kon nauwelijks eenige seconden geduurd hebben, maar het verwekte bij Raffles groote verbazing en ook eenige ongerustheid.

Hij bleef nog eenigen tijd zitten met den helm om het hoofd, maar toen alles stil bleef, deed hij het toestel weder af.

Charly keek hem vragend aan, toen Raffles het toestel langzaam weder op zijn plaats legde.

Deze boog zich zoover mogelijk naar Charly toe en schreeuwde hem in het oor.

— Ik heb daar zooeven een draadloos telegram opgevangen hetwelk luidde: „Vlieg-machine zooeven de Baai van Forth gepasseerd, doorseinen.” Kun jij je voorstellen wat dat beteekent?

Charly schudde eenige malen driftig ontkennend het hoofd, waarop Raffles hernam:

— Het is onbegrijpelijk, dat zij ons gezien hebben daar beneden. De kustwacht neemt van vlieg-machines nooit zooveel notitie, en wat kan dat woord „doorseinen” te beteekenen hebben.

Charly antwoordde niet, en de beide mannen keken elkander eenigen tijd zwijgend aan.

Het was duidelijk, dat dit korte, draadloze telegram Raffles, die steeds op zijn hoede was en bij wien het wantrouwen tot een tweede natuur was geworden, zoo niet verontrustte — gevaar behoefde hij op deze hoogte niet te duchten! — dan toch zeer verbaasde.

Wie was de man die het telegram had afgezonden — aan wien had hij het gezonden — en met welk doel?

Deze vragen hielden Raffles nog bezig, toen de vlieg-machine reeds veel verder was en Perth naderde, aan het einde van de Baai van Tay gelegen.

De beide luchtreizigers bevonden zich nu boven het schoonste gedeelte van Schotland, de Grampians Mountains, welke van de eene kust tot de andere reiken en van geheel Schotland één ontzaggelijk gebergte maken.

Zij hadden een onvergelykelyk gezicht op de heerlijke meren, en de bergstroomen, waaraan dit prachtige land zoo rijk is.

En zoo zeer werden zij in beslag genomen door de schoonheden van het landschap, dat zich onder hen uitstreckte, en dat hen met stille bewondering vervulde, dat het incident van het draadlooze telegram spoedig vergeten was.

Zonder zijn vaart te matigen, vloog de Duivel der Lucht over de Killikrankit Bas, om vervolgens, den kam van Cairn Gorm gebergte volgend, de spoorlijn over te steken, die zich eenige mijlen noordelijker vertakt, en aan te houden op den Zuidelijken oever van de overschoone baai van Moray.

Door deze baai in haar grootste breedte over te steken, kortte Raffles den weg aanzienlyk.

Het was zijn doel Schotland weder bij het stadje Dunnet, de Noordelykste plaats, te verlaten om vervolgens over de Orkney eilanden te vliegen en dan in pal noordelyke richting aan te houden op het eenzame eiland waar hij zijn schatten verborgen had.

Maar het lot had het anders bestemd.

De vlieg-machine was de baai bijna voor de helft overgestoken, toen Charly, die nog altijd aan het stuurwiel zat, Raffles met de linkerhand driftig aan de mouw trok en hem met uitgestreken arm wees naar een onderdeel van de machine.

Raffles volgde de richting van zijn blik en zag tot zijn schrik, dat de zeer lange scharnierpen, die de stuurklep in den linkschen vleugel op haar plaats hield en bewoog, door een of andere corzaak midden-door was gebroken.

De eene helft van deze stalen scharnierpen, niet dikker dan een potlood uit een schrijfboekje, was reeds voor een groot gedeelte uit het scharnier gegleden, en bij iedere scherpe wending als het toestel half terzijde lag, zou deze helft nog verder uitglijden, en tenslotte

onvermijdelijk omlaag moeten vallen, terwijl de andere helft ongetwijfeld vroeg of laat hetzelfde lot zouden moeten ondergaan, daar de beide verdikkingen op het einde van de pen, deze nu niet meer vast konden houden.

Henderson had de scharnieren natuurlijk goed geolied, hetgeen het wegglijden nog zou bevorderen.

Hier had men zeer waarschijnlijk te doen met een van die noodlottige constructiefouten, welke zelfs bij de beste machines wel eens voorkomen, en die het schijnbaar hardste staal kunnen doen knappen als glas.

Raffles begreep onmiddellijk, dat hij zoo spoedig mogelijk een noodlanding zou moeten maken, en wel op het land, daar dit toestel niet van drijvers voorzien was, en dus onmogelyk op de golven kon neerstrijken.

Het was een betrekkellyk gemakkelijke reparatie, maar die toch onmogelyk in volle vaart kon worden verricht, want daartoe zou het noodig zijn, dat een van de mannen naar het uiteinde van den vleugel trok, en dat stond met dit ranke toestel gelijk aan een poging tot zelfmoord.

Er moest snel gehandeld worden, want het verlies van de stuurklep zou zeer ernstige gevolgen na zich kunnen sleepen.

Raffles aarzelde niet.

Hij nam het stuur weder uit de handen van Charly over en bracht de machine alleen met behulp van het achterste richtingstuur weder naar het land terug.

De machine bevond zich op dat oogenblik ter hoogte van het kleine kuststadje Helmsdale, hetwelk een tusschenstation vormt in de spoorlijnen van Aberdeen naar Thurso aan de Noordkust van Schotland gelegen.

Met de uiterste voorzichtigheid en terwijl hij de snelheid zooveel mogelyk matigde, zoodat die niet meer dan tachtig kilometer per uur bedroeg, terwijl hij tevens zijn best deed zooveel mogelyk in een rechte lijn te vliegen, deed Raffles het toestel langzaam dalen.

Zijn gelaat stond ernstig, want ieder oogenblik konden de twee helften van de scharnieren geheel wegglijden, waardoor de stuurklep nog slechts als waarde-looze ballast aan de stuurdraden zou bengelen, en de vlieg-machine bijna onbestuurbaar zou maken.

En dan — deze tusschenlanding strookte in het geheel niet met zijn plannen, daar hij er vurig naar ver-

langde, de copie van het gevaarlijke verdrag zoo spoedig mogelijk in veiligheid te brengen.

Charly was zeer bleek geworden, daar hij het gevaarlijke van hun toestand volkomen begreep — zij waren letterlijk overgeleverd aan het toeval!

Een geringe windstoot, een al te sterke trilling, zou de dunne stalen, door midden gebroken stang geheel uit het scharnier kunnen doen glijden!

De Duivel der Lucht daalde gestadig.

De grillige kust begon zich reeds duidelijker af te teekenen en men kon nu goed zien, hoe de bergen zich tot vlak bij de zee vooruitdrongen.

De spoorlijn van Helmsdale naar Golspie glinsterde als zilver en was over een zeer groote lengte te volgen, daar zij vlak langs de kust liep, zoodat bij hoogen vloed de golven tegen den spoordijk spoelden.

De huizen van Helmsdale werden zichtbaar evenals de talloze villa's die in de buurt van deze badplaats zijn gebouwd.

Raffles zorgde er echter voor, het stadje in de letterlijke beteekenis links te laten liggen, stevende er in een wijden boog omheen en volgde toen gedurende eenige minuten het riviertje de Ullie, dat bij Helmsdale in zee stroomt.

Hij vloog thans op nauwelijks 300 meter hoogte, en zocht naar een goede landingsplaats, welke hij tenslotte gevonden meende te hebben in een zeer groote weide, die blijkbaar bij een groote boerenhoeve behoorde, waar-

van het vuurroode dak en een deel van de witte zijmuren boven het groen van de boomen uitstaken.

Met de grootste behoedzaamheid sturende, en zorg dragende dat hij de kortste spiralen beschreef, bracht Raffles den Duivel der Lucht juist boven het begin van deze weide, en daalde toen in een onberispelijke glijvlucht en met stilstaande schroef, teneinde het toestel zoo min mogelijk te doen trillen.

Met een nauw merkbaar schok troffen de wielen den bodem — de machine hupte nog eenige malen op als een reusachtige vogel, rolde uit, en stond stil.

In een oogwenk hadden Raffles en Charly hun zitplaats verlaten, teneinde het defect te onderzoeken.

Door den lichten schok van de landing was het kortste einde van de scharnierpen reeds uit de hulzen gegleden en lag op den grond, terwijl het langste stuk nog slechts een decimeter ver in het scharnier stak.

Raffles nam het kortste einde van den grond, en bekeek de breuk nauwkeurig.

— De scharnierstaaf is gelukkig gebroken, Charly! zeide hij op ernstigen toon tot den jongen man die reeds bezig was in de kist met de reparatiestukken naar een nieuwen staaf te zien.

— Gelukkig, zeg je? herhaalde Charly op verbaasden toon, terwijl hij zich haastig oprichtte.

— Ja, Charly — gelukkig! Want de scharnierstaaf had wel eens inplaats van afgebroken..... doongezaagd kunnen zijn!

HOOFDSTUK V.

De overval

— Had je dat dan voor mogelijk gehouden? riep Charly uit.

— Een man als ik moet op iedere moeilijkheid zijn voorbereid, Charly! antwoordde Raffles. Mijn vijanden zijn talrijk!

— Maar die vijanden weten toch niet, dat je den naam van Lord William Aberdeen draagt?

— Dat hoop ik althans, maar niemand kan mij daaromtrent zekerheid geven! Kort en goed — ik ben verheugd dat de scharnierpen gebroken is!

— Maar wij hadden onzen hals kunnen breken, Edward!

— Ongetwijfeld, Charly — onzen hals en onze beenen! Daar wij echter zelfs geen enkel verstuikt hebben, kan ik volstrekt niet inzien, waarom wij verder over dit kleine incident zouden spreken.

— Ik bewonder je koelbloedigheid, Edward — en ik benijd je er om! Maar intusschen zullen wij niet verder kunnen.

— Wat zoek je daar eigenlijk?

— Wel, natuurlijk een nieuwe scharnierpen!

— Een pen van die lengte zal je waarschijnlijk niet vinden, mijn jongen. Op een breuk van zulk een onderdeel is natuurlijk niet gerekend — zelfs niet door Henderson, die anders de voorzichtigheid in persoon is. Je zult er schroeven en moeren, spiraalveeren en bouten, koperdraad, gummiband, spandraden, kortom alles vinden wat er noodig is, om de machine desnoods driemaal van geheel nieuwe onderdeelen te voorzien — maar dat er geen scharnieren in die reparatiekist te vinden is, dat neem ik onzen braven Henderson niet kwalijk.

— Alles goed en wel, Edward — maar wij moeten toch verder.

— Ja, Charly, en dat wel zoo spoedig mogelijk.

— Wat zullen wij dan doen?

— Ontbijten, mijn jongen.

— Dat het eerst?

— Ongetwijfeld! Ik weet niet of het een oude Griek of een Romein was, die gezegd heeft, dat een leger met een ledige maag niet kan overwinnen. Misschien is het Napoleon wel geweest, die het gezegd heeft. Het doet er trouwens niet toe, het is de waarheid.

— Gaan wij dan vechten, Edward?

— Ja, zeker, tegen de omstandigheden! Je hebt zeker we gemerkt dat de omstandigheden tegen ons zijn, en wij moeten ze overwinnen. Vandaar mijn voorstel om te ontbijten. Ik heb voorts ook opgemerkt, dat men met een volle maag veel beter kan nadenken.

— Dat is in lijnrechte tegenspraak met het oordeel van een menigte geneesheeren, Edward!

— Dan weten die vele geneesheeren er niets van! En pak nu, wat ik je bidden mag, de mand met levensmiddelen uit, want ik heb werkelijk honger gekregen na ons reisje.

Charly bewonderde voor de zooveelste maal de koelbloedigheid van zijn metgezel, en hij haastte zich aan diens verzoek te voldoen.

Terwijl hij het geroosterde brood, de ham, het koude vleesch, eenige blikjes sardines en andere zaken uitpakte, zeide Raffles, die gedurende dien tijd in gedachte heen en weder had geloopt, en nu den blik gevestigd hield op de boerenhoeve:

— Daar komen de goede lieden al aanloopen — dat was natuurlijk onvermijdelijk! Nu, wij zullen hen spoedig gerust stellen en weder wegzendend.

Inderdaad, heel aan de andere zijde van het weiland, dat bijna twee kilometer lang was, kwamen menschen toesnellen, die blijkbaar van de boerenhoeve uit de noodlanding hadden waargenomen en wellicht hulp kwamen bieden.

Het duurde bijna een half uur voor deze menschen, een half dozijn in aantal, hijgend en met roode hoofden, de machine waren genaderd.

Het kleine gezelschap bleek te bestaan uit den landeigenaar, zijn vrouw, een zoon en een dochter, en twee knechts.

Zij hadden zich misschien verbeeld een geheel verbrijzelde machine aan te treffen, die de verkoolde overblijfselen der vliegers zou bedekken en zij waren niet weinig gerustgesteld, toen zij daar twee heeren kalm bezig vonden een smakelijk ontbijt te nuttigen.

Niet zonder eenige moeite verklaarde Charly den braven lieden de reden waarom zij op hun weiland hadden moeten landen en daarop togen zij allen weder aan het werk, daar het midden in den oogsttijd was en er geen werkkracht verloren mocht gaan.

Maar zij gingen niet heen alvorens de belofte te hebben gedaan, voor een kop goede, sterke koffie te zullen zorgen.

Raffles oogde hen na, totdat zij weder uit het gezicht verdwenen waren en bromde toen voor zich heen:

— Beste, brave lieden. Maar toch heb ik hen liever een weinig op een afstand, als ik met een vlieg-machine te midden van hen nederdaal. Zij zijn zeer nieuwsgierig uitgevallen en ook een weinig log, en ik vrees, dat zij binnen een half uur de geheele machine onttakeld zouden hebben. En nu moeten wij eens praten, Charly, want nu moet er gehandeld worden. Een onzer zal naar Helmsdale moeten gaan, met deze beide stukken van de scharnierstaaf ten einde een nieuwe te laten maken.

— Dat zal niet zoo heel spoedig in zijn werk gaan, Edward en het is reeds elf uur, riep Charly uit.

— Ik zal trachten deze staaf autogenisch te laten lasschen, en als dat niet gaat, als daartoe in het kleine plaatsje geen gelegenheid bestaat, wat volstrekt niet te verwonderen zou zijn, dan moet een of andere knappe smid maar een anderen stang maken, met deze hier als model!

— En wie van ons beiden zal gaan?

Raffles dacht even na en zeide toen:

— Ik zal het wel doen. Blijf jij hier om op de machine te passen — en op het andere. Het spreekt van zelf, dat ik er niet aan denk, dat zware valies mede te sjouwen. Het is hier trouwens veel veiliger, want ik zal natuurlijk lang voor donker terug zijn, en van die goede menschen in de hoeve daarginds heb je natuurlijk niets te vrezen.

— Neen, daarvoor behoeven wij zeker niet bang te zijn, Edward! riep Charly lachend uit. Maar wat het terugkomen betreft — ik hoop maar dat je gelijk hebt, en dat het nog niet donker zal zijn, als je weder

hier bent, want dan zou ik mij in deze vreemde omgeving toch niet geheel gerust gevoelen.

— Dat is bijna onmogelijk, Charly. Wij zijn hier op twee uur loopens van de stad, en de boer zal mij wel een tentwagentje huren of een schuitje met een ahangmotor.

— Vertrek je nu aanstonds?

— Ja, dadelijk.

Raffles had de beide brokstukken van den stalen staaf in een stuk papier gewikkeld en drukte nu Charly de hand met de woorden:

— In ieder geval ben ik om zes uur terug — zonder of met staaf!

— Uitstekend, Edward, daar reken ik ook op.

En terwijl Charly het zich gemakkelijk maakte, en zich een zacht plekje uitkoos in de schaduw van een van de vleugels, teneinde er zijn pijp te rooken en te mijmeren, sloeg Raffles den weg in naar de hoeve, en toen Charly zijn kijker voor het oog had gebracht, zag hij eenigen tijd later, dat Raffles in een kleine sjees stapte, met een bruin paard bespannen, en daarmee haastig wegreed.

De gentleman-inbreker had zich door de vrouw des huizes den naasten weg naar het kuststadje laten wijzen, maar dat was eigenlijk niet eens noodig geweest, want het stevige paard bleek den weg uitmuntend te kennen en draafde kopschuddend voort, zonder dat Raffles er bijzondere aandacht aan behoefde te wijden.

Slechts zelden kwam hij op den stillen landweg iemand tegen.

Het was duidelijk, dat alle beschikbare arbeiders op het land aan het werk waren, om den gelukkig overvloedigen oogst binnen te halen.

Na een uur rijdens, heuvel op, heuvel af, te midden van een heerlijke natuur, had hij de eerste huizen van het havenstadje bereikt.

Een politie-agent gaf hem een paar adressen op, en spoedig hield de sjees stil vóór een vrij groote smidse.

Maar de eigenaar kon hem niet helpen, daar hij zich alleen bezig hield met grofsmeedwerk, het maken van eggen en ploegen, en het vervaardigen van landbouw-gereedschap.

Maar bij den tweeden smid was Raffles gelukkiger.

De man had toevallig stalen staven in voorraad van een diameter, die slechts zeer weinig afweken van dien van den gebroken scharnierstang, en daar hij ook in

het bezit was van een goede draaibank en een iaschapparaat, zou het een zijner bekwaamste werklieden niet moeilijk vallen een dezer staven op maat te snijden, aan het eene einde van een verdikten kop en aan het andere van een schroefdraad en stuitmoer te voorzien.

Het werk zou ongeveer twee uur in beslag nemen. ofschoon Raffles op groote haast had aangedrongen en er bleef hem dus niet anders over, dan een wandeling door de kleine stad te maken, die dit overigens ten volle waard was, want Helmsdale is een schilderachtig havenplaatsje, zeer fraai gelegen tegen de heiling van een heuvel, en van welks kade men een heerlijk uitzicht had over zee.

Toen hij de smidse weder verliet, zag Raffles bij den ingang een man staan, blijkbaar een baliekluiver, die met het eene been over het andere geslagen tegen den muur leunde, op een strootje kauwde, en nu en dan met schorre stem een paar dienstmeisjes achterna schreeuwde.

Raffles wierp den man slechts een vluchtigen blik toe en richtte toen zijn schreden naar de kade.

Het was hier een drukte van belang, en de lucht weergalmde van het geknars der kettingen, het gegil der stoomlieren en het schreeuwen der sjouwers.

Er lagen een groot aantal schepen aan de steigers, die gelost of geladen werden.

Raffles slenterde verder, en langzamerhand werd het gerucht minder, totdat hij tenslotte geheel aan het einde van de kade was, aan het begin van een prachtige weg, die tot wandelen lokte.

Een oogenblik stond hij in beraad, maar ten slotte besloot hij dezen weg een eind te volgen, vanwaar men, tusschen de zware boomen door en over het struikgewas heen, een zeer schoon gezicht had op de Noordzee.

Toen Raffles den blik nog eens omwendde, zag hij, omstreeks vijftig meter achter zich den baliekluiver, die zoeven aan de deur van de smidse had gestaan.

En bijna op hetzelfde oogenblik gevoelde Raffles de eigenaardige aandoening, die hem steeds, en altijd met dezelfde onfeilbaarheid, waarschuwde voor naderend gevaar, ofschoon hij met geen mogelijkheid had kunnen zeggen, van welken aard het gevaar zou kunnen zijn, dat hem hier in deze Noordelijke streek van Schotland, waar zeker niemand hem kende, zou kunnen bedreigen.

— Misschien is het toeval! mompelde hij in zichzelf, maar toch..... het gezicht van dien man is allesbehalve geruststellend! Om het kind bij den naam te noemen — het is een echte boeventronic! John Raffles — een weinig voorzichtigheid kan wellicht geen kwaad — de weg is hier zeer stil, met dikke boomen beplant, je revolver ligt in de vliegmaschine, en die man met dat onheilspellend voorkomen kon het wel eens op je beurs hebben voorzien.

Als de baliekluiver dat inderdaad voornemens was, dan gaf hij er in ieder geval geen blijk van, want hij slenterde langzaam door, met de handen in de zakken en nog altijd ijverig op zijn strootje kauwend, terwijl hij Raffles in het geheel niet scheen op te merken.

Deze had zijn weg aanstonds weder voortgezet, en ofschoon hij van de heerlijke natuur genoot, was hij toch tevens op zijn hoede.

En daaraan had hij verstandig gedaan!.....

Op een plek, waar het struikgewas terzijde van den weg zeer dicht was, sprongen onverhoeds twee mannen op hem toe, beiden met een geopend, zeer groot knipmes in de vuist.

Zij stootten bijna op hetzelfde oogenblik toe, maar Raffles was hen toch nog het onderdeel van een seconde te vlug af.

Vóór de armen der moordenaars neerdaalden, had Raffles zich bliksemsnel gebukt, één hunner om het middel gegrepen en hem met kracht tegen den ander aan geworpen.

De man slaakte een doordringenden gil en stortte voorover op den grond, terwijl het bloed uit een diepe wonde in zijn hals gutste — het doikmes van den ander had hem doodelijk gewond!

Maar nu was ook de strootjesman komen toesnelen, met een zwaren ploertendooder in de hand.

Raffles ontweek den slag, die hem de hersens had moeten verbrijzelen, en bracht den man met de snelheid der gedachte een vreeslijken stoot onder de kin toe, die den aanrander als een gevelden os deed neervallen.

Met een wijden boog vloog de ploertendooder hem uit de hand, en kwam terecht in de sloot, die aan een zijde langs den weg stroomde.

De derde man, met een door haat en woede vertrokken gelaat, de oogen met bloed belooopen, had het mes uit de wonde gerukt, welke hij zijn medeplichtige zijns ondanks had toegebracht, en stond nu

met het wapen in de vuist geklemd, wijdbeens, met hijgende borst, op eenige meters van Raffles, gerèed om zich op hem te werpen.

Het doodsgerochel van zijn makker scheen hem tot razernij te prikkelen.

Raffles begreep, dat zijn toestand zeer gevaarlijk was, op dezen eenzamen weg, ongewapend, en met een reusachtigen man tegenover zich, gewapend met een mes en beziel met een krankzinnige woede.

Den moordenaar steeds in het oog houdend, en op zijn minste bewegingen lettend, begon hij langzamerhand achteruit te loopen, terwijl zijn aanrander sluipend als een panter volgde, het mes waarvan het bloed gestadig afdroop in de opgeheven rechterhand, het hoofd gebukt, en gereed voor den sprong.

Raffles wist dat een oogenblik van onoplettendheid, een misstap waardoor hij zou struikelen, zijn dood zou beteekenen, want in de oogen van den man die tegenover hem stond zag hij maar al te duidelijk dat het om zijn leven ging.

De man was jong, krachtig en lenig, en goedgewapend, en Raffles wist wel dat het onmogelijk zou zijn hem dat wapen te ontrukken, alvorens zijn tegenstander er gebruik van te laten maken.

En terwijl hij zoo achteruitschreed, steeds hopen dat er voorbijgangers zouden komen opdagen, ontmoette zijn rechterhand een grooten hoop straatklinkers die daar was neergezet met het oog op reparaties, die aan den weg moesten plaats vinden.

Op hetzelfde oogenblik wist Raffles dat hij gered was.

Zonder zijn blik van den moordenaar af te wenden, nam hij een steen van den hoop, en slingerde dien uit alle macht naar den man tegenover hem.

De beweging was zoo onverwacht, de steen werd met zooveel juistheid voortgeworpen, dat hij den man juist tegen het voorhoofd trof.

Hij uitte een dof gebrul, zwaaide even heen en weder als een dronkaard en sloeg toen met uitgespreide armen voorover op den grond, waar hij reerloos bleef liggen.

In een oogwenk was Raffles bij hem, wentelde hem op den rug, en doorzocht vliegensvlug zijn zakken.

Hij vond echter niets wat hem eenige aanwijzing kon geven, omtrent de identiteit van den man, die hem had willen doden. Wel vond hij een geladen revolver, welke hij in zijn zak liet glijden.

Het onderzoek van de kleeren van den tweeden

straatroover, die reeds zijn laatsten adem scheen te hebben uitgeblazen, daar de halsslagader klaarblijkelijk was geraakt, leverde evenmin eenig resultaat op.

Maar bij de derde, die door een slag tegen de kin was geveld, was Raffles gelukkiger.

Hij vond eenige stukjes papier en een opschrijfboekje in zijn zak, welke hij bij zich stak, om vervolgens haastig den terugweg te aanvaarden.

Zijn hoofd was van sombere gedachten vervuld, want het was alsof een voorgevoel hem zeide, dat dit avontuur geen poging tot berooving, maar heel wat ernstigers beteekende.

De man met zijn boeventronie, die aan de smidse had staan wachten, had daar blijkbaar op post gestaan en wist, dat hij op de hulp van de twee andere bandieten zou kunnen rekenen, ingeval Raffles den schoonen wandelweg langs de kust mocht inslaan.

— En het is zeer wel mogelijk, dat er aan het andere uiteinde van de stad nog een paar dergelijke moordenaars op de loer heeft gestaan! bromde Raffles voor zich heen, terwijl hij met snelle schreden weder langs de kade liep. En wie weet waren er nog wel veel meer! Wat kan dat alles te beteekenen hebben? Staat het in verband met het draadlooze telegram, hetwelk ik opving? Ik ben er bijna zeker van! Die vliegmaschine, waarvan sprake was — dat was „De Duivel der Lucht"! Ik kan er geen oogenblik aan twijfelen! En toch — het is ondenkbaar dat iemand iets afweet van het verdrag! Neen, die mogelijkheid moet ik uitschakelen — dat valt buiten iedere beschouwing! Charly en ik zijn de eenigen, die er kennis van dragen, dat het verdrag is gefotografeerd, en dat ik de copie in mijn bezit heb. Maar als het doel van die schurken niet was, zich van het document meester te maken — wat kunnen zij dan wel willen? En voor alles — wie zijn zij? Nu, er is thans geen tijd om dat nader te onderzoeken — ik moet aanstonds naar Charly terugkeeren. Ik weet niet welk een voorgevoel mij zegt, dat ons ernstig gevaar dreigt!

Terwijl hij dit alles overdacht, liep Raffles snel door de kleine straten van de stad, totdat hij de smidse weder bereikt had.

Een bekwaam werkmans was juist druk bezig aan de vervaardiging van de staaf, die evenwel nog niet geheel gereed was.

Raffles moest nog een vol half uur wachten, en kon

toen pas het onmisbare onderdeel van zijn machine medenemen.

Hij betaalde, drukte den knappen werkman stevig de hand en ging de sjees en het paard weder opzoeken, hetwelk hij bij een stalhouder in de buurt gestald had.

Dadelijk legde hij de zweep over het dier, hetwelk deze aansporing niet eens behoefde, want het begreep dat het op den terugweg was, en draafde vlug voort.

Binnen een kwartier had hij den landweg weder bereikt, waar hij het paard tot nog meerderen spoed aanzette.

Ook nu ontmoette hij slechts zelden iemand op dezen stillen weg.

Voor het meerendeel waren het landarbeiders, met een schop, een zeis, of één ander landbouwwerktuig over hun schouder.

Er waren Raffles reeds een half dozijn van deze mannen gepasseerd, toen hij brommend in zich zelf de opmerking maakte:

— Wat nemen die lieden mij scherp op? Wat willen zij van mij? Er zijn er bij met een allesbehalve gunstig uiterlijk.....

Raffles verzonk in gedachten, en eensklaps schoot hem het zonderlinge draadloze telegram weder te binnen, dat hij bij toeval had opgevangen.

Hij was het nog niet met zichzelf eens, wat hij daarvan moest denken, toen het paard plotseling ergens van scheen te schrikken, op zijde sprong en ging steigeren.

Het was juist bij een kromming van den weg.

In de eerstvolgende seconde dacht Raffles volstrekt niet meer aan een draadloos telegram maar wel aan het behoud van zijn leven.....

Daar bij de wegkromming had een man gestaan, blijkbaar een landarbeider, die bezig was zijn pijp op te steken.

Maar nauwelijks reed de sjees in een kalm gangetje voorbij, of de man greep het paard bij den teugel en tegelijkertijd sprongen er drie andere kerels te voorschijn, waarvan er een met een dolkmes in de hand op de treeplank sprong.

— Maar voor den duivel — het is een heel complot! schreeuwde Raffles.

Hij tastte in zijn zak, greep de revolver, welke hij zoo even bij zich had gestoken en het volgende oogenblik stortte de man op de treeplank met een rochelenden kreet achterover.

Een tweede schot deed den aanrander die het paard bij den teugel hield in het zand bijten.

Dadelijk spoorde Raffles het paard met zweep en leidfels aan en het dier vloog over den weg.

Wel werden hem nog een paar kogels achterna gezonden, maar geen van allen raakten zij hem en spoedig waren de schurken door een kromming van den weg aan het oog onttrokken.

Raffles minderde zijn vaart pas toen hij in de verte de hoeve in het oog kreeg.

Hij reed het erf op, met gefronst voorhoofd en op eikander geklemde lippen en een blik in zijn oogen die voor zijn tegenstanders niet veel goeds voorspelde, wie zij dan mochten zijn.

En toch zou het ergste hem nog wachten....

Niet zoodra was een stalknecht komen toesnelen die het paard bij den teugel greep om het naar den stal te brengen of de oude boerin kwam jammerend met de handen boven het hoofd geheven toelopen.

Raffles sprong uit het rijtuigje, trad op de vrouw toe, vatte haar bij den arm en vroeg:

— Is er iets gebeurd? Waarom schreeuwt gij zoo? Betreft het mij? Spreek op, vrouw!

— Uw vriend, mijnheer.....

— Welnu, wat is er met hem? hernam Raffles, terwijl hij zeer bleek werd en de vrouw ruw heen en weder schudde, ondanks zichzelf felbewogen door de vele aandoeningen, die plotseling op hem instormden.

— Hij is door een troep booswichten overvallen, mijnheer — zij hebben hem half dood geslagen, naar ik vrees, en — zij moeten ook wat uit uw vliegmaschine hebben gestolen.

Raffles liet de oude boerin los, deinsde achteruit, alsof hij een slag in het gelaat had ontvangen, liet een rauwen kreet hooren, die de arme oude vrouw hevig ontstelde, en snelde zonder haar verder nog iets te vragen het erf over en naar het weiland.

Reeds in de verte zag hij dat de Duivel der Lucht omringd was door een groot aantal personen, die stil bijeen schenen te staan.

Eindelijk had Raffles het doel bereikt.

Hijgend baande hij zich een weg door de boerenarbeiders, die eerbiedig en verschrikt uiteenweken.

En nu zag hij Charly liggen met bleek gelaat, maar gelukkig volkomen bij kennis, met een doek om het hoofd, terwijl de dochter van den landbouwer zich

over hem heenboog en zijn slapen met azijn bevochtigde.

Charly had Raffles aanstonds herkend en stak hem met een flauwen glimlach de hand toe, terwijl hij hem naar zich toetrok en in het oor fluisterde:

— Vergeef het mij, Edward, ik heb gedaan wat ik kon — maar de overmacht was te groot! Zij hebben mij bewusteloos geslagen — en het valies is geroofd!

HOOFDSTUK VI.

Wie, waarom, waarheen?

Raffles knielde aanstonds naast Charly neder, keek hem aan met een blik in zijn oogen, dien de jongeman er slechts zelden in waarnam — een blik van liefde — en zeide toen op zachten toon:

— Het is zeer ernstig, Charly — maar toch, de hoofdzaak is voorloopig dat je gelukkig bij kennis bent! Ben je zwaar gewond?

— Ik ben gewond, maar volstrekt niet zwaar! Ik ben met een soort knuppel bewusteloos geslagen en was aanvankelijk wat duizelig, maar nu gevoel ik mij al veel beter.

— Wij hebben aanstonds om den dokter uit Helmsdale getelefoneerd, mijnheer! zeide de jonge vrouw, die de wonde van Charly verzorgd had.

— Dat is heel vriendelijk van u, miss, zeide Raffles, maar ik geloof niet, dat wij zijn komst zullen afwachten. Wij moeten aanstonds weder vertrekken, tenminste als die ellendelingen mijn machine niet vernield hebben.

De jonge vrouw keek Raffles even verbaasd en zelfs met eenige verontwaardiging aan, en antwoordde toen:

— Daartoe hebben zij geen tijd gehad, mijnheer. Gelukkig zijn onze knechts nog bijtijds komen toesnellen.

Raffles wierp een blik om zich heen en zeide toen op ernstigen toon:

— Daarvoor dank ik u allen, mannen! Gij hebt, zonder het te weten, een groot ongeluk voorkomen, en u, mejuffrouw — u dank ik in het bijzonder, zoo vervolgde Raffles, terwijl hij de boerendochter de hand toestak, Gij moogt mij niet van onhartelijkheid beschuldigen, maar het is werkelijk dringend noodzakelijk, dat wij aanstonds vertrekken. Ik ben een weinig dokter, en ik zal mijn vriend wel een middel toedienen, hetwelk hem zeer spoedig zal doen herstellen, nu er geen edele deelen gekwetst zijn. Wat mijn goede vrienden hier betreft — zij kunnen weder aan hun werk gaan, want er is thans geen gevaar meer te duchten, daarvan ben ik zeker.

De landarbeiders verbraken den kring, en gingen alleen of in kleine troepjes weder aan het werk.

Alleen de jonge vrouw bleef achter, in de verwachting, dat zij Raffles zou kunnen helpen.

Deze was reeds op de vliegmaschine toegetreden en een enkele blik zeide hem, dat de aanranders inderdaad geen tijd hadden gevonden iets aan de machine te vernielen, zoo dit al hun doel mocht zijn geweest.

Raffles opende het kleine kistje met medicijnen en verbandmiddelen, hetwelk hij steeds medevoerde, en

nam er een paar flacons uit, waarmede hij naar Charly terugkeerde.

Hij liet hem een paar druppels van een lichtgroene vloeistof drinken, en wreef hem met den inhoud van een ander fleschje het voorhoofd.

Bijna aanstonds begon het gelaat van den jongen man wat meer kleur te vertoonen, en hij was zelfs in staat zich op zijn elleboog op te richten van de wollen deken, welke men uit de boerderij had gehaald.

— Ik heb mijnheer binnenshuis willen laten dragen, zoo wendde de vrouw zich tot Raffles, als om zich te verontschuldigen, maar hij wilde daar volstrekt niet van hooren en stond er op, dat men hem hier bij de machine zou laten. Het is waarlijk mijn schuld niet!

— Gij behoeft u volstrekt niet te verontschuldigen, miss, zeide Raffles op vriendelijken toon. En nu mag ik u waarlijk niet langer ophouden, want ik begrijp, dat uw bezigheden u wachten! Mijn vriend zal over een kwartier genoegzaam hersteld zijn, om zich weder in te schepen en dan zullen wij aanstonds vertrekken! Wij danken intusschen hartelijk voor uw gastvrijheid en voor uw goede hulp en wij vragen u verschooning voor den overlast, dien wij u berokkend hebben.

— Het had werkelijk niets te beteekenen, heeren, hernam de jonge vrouw, blozend. Het doet ons integendeel leed, dat mijnheer heeft bloot gestaan aan zulk een schandelijken overval. Maar als hij u alles verteld zal hebben, zult gij zelf wel inzien, dat wij er waarlijk niets aan konden doen!

Zij knikten beide mannen nog eens vriendelijk toe, en verwijderde zich in de richting van de hoeve.

Zoodra zij buiten het bereik van hun stem was, zeide Raffles, terwijl hij de hand van Charly greep:

— Ik heb haar weggezonden! Het was misschien niet zeer hoffelijk, maar de zaak is te ernstig om ons met dergelijke futiliteiten bezig te houden. Wij moeten aanstonds met elkander spreken, maar deel mij eerst mede, hoe alles zich heeft toegedragen.

— O, het is spoedig genoeg verteld, Edward! begon Charly, die snel zijn krachten scheen te herwinnen, onder den invloed van het wonderlijke geneesmiddel, hetwelk Raffles hem had toegediend. Je was ongeveer anderhalf uur weg, en ik zat een weinig te dommelen over mijn boek, als gevolg van de warmte en den bedwelmenden geur van het hooi, ofschoon ik toch gerust mag zeggen dat ik zeer goed alles waar-

nam en oplette, toen ik eenige landbouwers zag, die bezig waren gras te maaien. Zij kwamen tamelijk snel naderbij en schenen in het geheel geen acht op mij te slaan. Hun zeisen zwaaiden regelmatig heen en weder en ik zag het gras in dikke bundels vallen. Zij waren mij tot omstreeks acht meter genaderd, en ik wilde juist een vriendelijk woord tot hen richten, toen zij allen als op een afgesproken sein hun zeis nederwierpen en op mij toesnelden. Zij waren zóó dicht bij geweest, dat ik ternauwernood tijd had om op te springen en mij teweer te stellen.....

— Hoeveel waren er.....? vroeg Raffles op doffen toon, terwijl hij de vuisten gebald had en zijn blik in de verte dwaalde.

— Het moeten zeven of acht man geweest zijn! Ik trok aanstonds mijn revolver, en had ook nog den tijd om eenmaal te schieten. Ik moet een van de kerels ook geraakt hebben, want ik hoorde hem brullen, en zag het bloed over zijn gelaat stroomen. Vermoedelijk heb ik hem een half oor afgeschoten! Maar tot een tweede schot kwam het niet, want ik werd van alle zijden besprongen. Ik kon er nog een paar neerboksen, maar wat hielp dat? De overmacht was te groot — zij zaten mij als klissen op het lichaam, ik ben helaas geen Henderson, die het tegen acht man gemakkelijk opneemt — en ten slotte kreeg ik een slag op het hoofd, die mij bewusteloos maakte.

Raffles greep de hand van zijn vriend en zeide, nog steeds met dezelfde doffe, klanklooze stem:

— Ik ben er van overtuigd, dat je gedaan hebt wat je kon, Charly! En toch ben ik overtuigd, dat het niet op jouw persoon voorzien was — tenminste niet in de eerste plaats!

— Neen, natuurlijk op het valies!

— Ook dat niet, Charly! Ik geloof, dat het valies eigenlijk bij toeval gestolen is, en daarop berust ook mijn eenige hoop, dat wij het nog terug zullen krijgen vóór het te laat is. Neen, de overval gold mij!

— Wat zeg je daar? riep Charly uit. Maar dat is toch bijna onmogelijk!

— Zoo beschouwde ik het ook, en toch moet ik nu wel tot de overtuiging komen, dat het zoo was! hernam Raffles. Ook ik heb eenige zeer gevaarlijke avonturen beleefd in dien korten tijd! Luister, dan zal ik je ze verhalen.

En nu deelde Raffles in korte woorden aan Charly

nedę, wat hem dicht bij de kade en op den landweg yedervaren was.

Toen hij gereed was, schreeuwde Charly:

— Maar — dat is een volslagen complot!

— Ik gebruikte diezelfde woorden, mijn jongen! zeide Raffles. Inderdaad, het geldt hier een samen-zwering! Alles wijst er op! En als wij nog mochten twifelen, dan zou die zaak met het draadlooze telegram aan iederen twijfel een einde maken.

— Maar waarom moet het juist op jou voorzien zijn geweest?

— Omdat het volstrekt onmogelijk is — onmogelijk, hoor je, dat iemand anders dan wij beiden iets zou afweten van het verdrag!

— Maar misschien van de juweelen?

— Daarvan is eerst recht geen sprake! Zelfs Henderson wist daar ditmaal niets van, en eer ik geloofde, dat hij mij zou verraden, zou ik aannemen, dat ik het zelf deed!

— Maar dan.....?

— Dan blijft er slechts één oplossing over, Charly! Het Genootschap van den Gouden Sleutel! Het heeft den moed nog niet verloren — er is onlangs een nieuwe chef gekozen, nadat ik tot mijn groot genoegen professor Nicholson, den Koning van de Misdaad, aan de galg had kunnen helpen, en als eerste punt op het werkrooster van dien pasgekozen chef staat natuurlijk: „Brenge John Raffles ter dood!”

— Maar hoe konden de booswichten weten, dat je hedenooftend vroeg met den „Duivel der Lucht” zoudt opstijgen?

— Dat konden zij natuurlijk niet weten — en zij wisten het dan ook niet! Maar de chef kon het gissen! Hij weet zeer goed, dat John Raffles een buitengewone vliegmaschine bezit, die bijzonder vlug is, en hij heeft waarschijnlijk zijn instructies gegeven, om goed acht te slaan op het vliegtuig. De draadlooze telegrafie is hem daarbij een machtige bondgenoot geweest! Er is geen stad, hoe klein ook of er zijn althans een paar dozijn boeven te vinden, die tot de een of andere bende behooren, welke op haar beurt deel uitmaakt van het Genootschap van den Gouden Sleutel, waarvan dr. Fox de chef is, — de chef en mijn doodsvijand!

— Je blijft dus bij je meening, dat deze geheele aanslag jouw persoon gold?

— Ik ben er zeker van! De schurken die jou overvie-

len in hun vermomming van landarbeiders, hebben hun vergissing aanstonds ingezien, toen ze dichtbij je waren, daar zij allen een soort persoonsbeschrijving bezitten, voor zoover het mogelijk was hun die te verschaffen, maar zij hebben toen waarschijnlijk gedacht, dat zij ook den helper van John Raffles wel onschadelijk konden maken en eens een kijkje nemen in de vliegmaschine. En wie weet wat er gebeurd zou zijn, als men je niet tijdig ter hulp was gesnel.

— Zij zouden mij eenvoudig vermoord hebben, her-nam Charly kalm. Maar ik gevoel mij nu reeds veel beter en als je het wilt, kunnen wij dadelijk weder vertrekken.

— Ik dank je voor je standvastigheid, Charly, want het is inderdaad noodig, dat wij zoo spoedig mogelijk weder aan het werk gaan. Henderson moet dadelijk getelegrafeerd worden en hier komen, want zijn hulp kans ons van groot nut zijn. Wat ons beiden betreft — wij zullen nu wel verplicht zijn de politie in den arm te nemen, want het is natuurlijk volkomen onmogelijk, dat wij beiden alleen in staat zouden zijn het station en de reede te bewaken, zoodat het valies althans niet buiten de stad kan worden gebracht.

— Maar je kunt toch de politie den naam van Lord Aberdeen niet opgeven?

— Dat ben ik ook volstrekt niet voornemens, Charly.

— Nog veel minder kun je haar iets zeggen van het document.

— Ook daaraan denk ik geen seconde. Ik zal alleen spreken van een gele tasch met kostbaarheden, die uit onze vliegmaschine geroofd is, en die tevens een enveloppe met familiepapieren bevat welke geheim moeten blijven. Trouwens, wat hier op het weiland gebeurd is, lekt natuurlijk aanstonds uit, en de politie komt het toch te weten, en zou het wellicht zonderling vinden, als zij niet door ons op de hoogte werd gesteld. Het is dus voor alle dingen beter, dat wij ons nu aanstonds naar Helmsdale begeven. Gevoel je je in staat om te loopen?

— Ik zou bergen kunnen verzetten! riep Charly uit, terwijl hij zich oprichtte, en een tiental schreden heen en weer liep.

Weliswaar trok hij daar een pijnlijk gezicht bij maar het ging toch.

— Over een kwartier zullen de druppels, die ik je heb ingegeven, pas volkomen uitgewerkt hebben, Charly!

zeide Raffles. Het zal wel gaan! Wij zullen de vlieg-machine zoo dicht mogelijk bij de hoeve laten halen, en haar goed laten bewaken. Maar wij zelve begeven ons met paard en wagen naar Helmsdale, om daar de jacht op de mannen van dokter Fox te beginnen.

— Heb je er eenig denkbeeld van, waarheen de schurken zich met hun buit kunnen begeven?

Raffles dacht een oogenblik na, en antwoordde toen:

— Als ik mij een oogenblik in hun toestand verplaats, dan zou ik deze redeneering volgen:

— Ik zou natuurlijk trachten den buit zoo spoedig mogelijk te verbergen, in afwachting dat hij zou worden opgevorderd door een van de bendechefs. Als ik er vast van overtuigd was, dat de chefs onkundig waren van het feit, dat een zoo groot bedrag aan juweelen zou worden buitgemaakt, dan zou ik misschien een poging wagen om dat voor hen geheim te houden, op gevaar af mijn hoofd in den strop te steken, maar ik zou

er natuurlijk niet zeker van zijn, dat mijn kameraden het stilzwijgen zouden bewaren en mij niet zouden verraden. Kortom — het beste wat er te doen ware, zou zijn, het valies goed te verbergen, totdat er nader over beslist zou zijn, ook al, omdat het natuurlijk volstrekt niet vast staat, dat de politie niet aanstonds gewaarschuwd zou worden, en alle wegen nauwkeurig in het oog zou houden.

Onder het spreken waren de beide vrienden het weiland overgestoken en nu traden zij de boerderij binnen. Men was daar zeer verbaasd, Charly weder op de been te zien, al liep hij nog eenigszins moeilijk en dadelijk werden er maatregelen genomen, om de vlieg-machine naar het erf te slepen.

Raffles vroeg en kreeg verlof om te telefoneeren en eenige minuten later was de politie van alles op de hoogte gesteld — van alles, behalve van de hoofdzak voor Raffles: zijn identiteit en het Duitsch-Japansche verdrag!

De beste sigaretten zijn ongetwijfeld
Merk Dubec No. 3.

HOOFDSTUK VII.

De jacht neemt een aanvang.

Zoodra dit gedaan was, sprongen Raffles en Charly in de sjees, maar niet dan nadat het scharnier van de stuurklep weder behoorlijk bevestigd was met behulp van de stang, welke Raffles in de smidse had laten vervaardigen.

Nu kon hij er althans zeker van zijn, dat hij dadelijk zou kunnen opvliegen, wanneer de noodzakelijkheid het vereischte.

In gestrekten draf ging het nu op Helmsdale aan, waar de twee mannen ongeveer een uur later aankwamen.

Het rijtuigje werd aanstonds gestald en dadelijk

maakten Raffles en Charly werk van een onderdak.

Maar Raffles kon niet in het eerste het beste hotel genoegen nemen — hij speurde naar iets bijzonders!

En het duurde blijkbaar vrij lang vóór hij gevonden had wat hij zocht, tot niet weinig verwondering van Charly Brand.

Het kleine logement, hetwelk Raffles had uitgekozen was een smal, maar groot huis, dicht bij de haven gelegen.

Toen de beide vrienden er een kamer besproken hadden, toen Raffles een dringend telegram naar zijn chauffeur te Londen had verzonden en hij en Charly op hun eigen kamer tegenover elkander zaten, om snel

een stevigen maaltijd te gebruiken, kon Charly zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen en vroeg:

— Wij hebben wel drie hotels gepasseerd, Edward, die er veel beter uitzagen dan dit, waarom heb je juist je keus op dit ouderwetsche logement laten vallen?

— Om een zeer eenvoudige reden, mijn jongen! antwoordde Raffles glimlachend. Het huis hiernaast is het redactie-bureau van een dagblad en er staat op het dak een installatie voor draadloze telegrafie!

— Ben je dan zoo gesteld op die nabuurschap?

— Ongetwijfeld! Je zult je immers wel herinneren, dat wij onder het vliegen een draadloos telegram hebben opgevangen en het is dus zeer wel mogelijk, dat er nog meer van die boodschappen door Fox worden afgezonden of ontvangen! Want wij mogen het nu wel als bijna zeker beschouwen, dat die schurk achter dit alles zit. Ik heb de voorzorg genomen, de kleine ontvanginrichting uit onze vliegmaschine mede te nemen, en het zal ons zeker niet zeer moeilijk vallen, contact te maken tusschen het ontvangstation op het dak naast ons en mijn instrument! Daarom heb ik juist een kamer op de hoogste verdieping gevraagd, je zult nu de reden wel begrijpen.

— Uitstekend bedacht, Edward, maar helaas zijn wij daardoor tot werkeloosheid gedoemd, want wij zullen dan steeds aan het ontvangtoestel moeten blijven.

— Waarom wij beiden? Een is daartoe meer dan voldoende! De ander kan in dien tusschentijd de politie een handje helpen bij haar pogingen om alle uitgangen van de stad af te sluiten.

— Dan heb ik er vrede mee! Moet je je niet persoonlijk bij de politie gaan aanmelden?

— Daar heb ik een oogenblik aan gedacht, Charly, maar dat heeft geen haast! De hoofdzaak is, dat de politie werkzaam is, en al het mogelijke zal doen, om te beletten, dat het kostbare valies van een zekeren graaf Brimstone de stad niet uitgaat.

— Als het er al maar niet uit is! riep de jonge man uit.

— Het is natuurlijk niet geheel onmogelijk — maar ik hoop vurig het tegendeel, en ik geloof, dat de redenen, welke ik hier zooeven opnoemde, steekhoudend zijn, en dat de juweelen en het document nog in deze haven zijn.

— Maar zou de politie die schatten aan de haven,

die je overvallen hebben, niet reeds hebben gearresteerd, voor zoover zij nog in leven zijn?

— Dat is wel waarschijnlijk, en het is zeker, dat die kerels bij het complot betrokken waren, al wisten zij nog volstrekt niets af van het kostbare valies in de vliegmaschine. En juist omdat zij er niets van wisten, kunnen zij de politie ook geen inlichtingen geven! En ten slotte — al konden zij het, dan zouden zij het nog niet doen, uit vrees voor den meedoogenloozen chef, die ieder verraad zeer streng straft — met den dood.

— Acht je het onmogelijk, dat de politie de gewaande landbouwers in handen heeft gekregen die mij hebben overvallen?

— Dat is natuurlijk niet buiten gesloten, maar het komt mij heel onwaarschijnlijk voor! Maar je brengt mij daar op een idee — ik zal de politie waarschuwen waar ze mij kan vinden, zoodat men mij aanstonds mededeeling kan doen, of het valies soms reeds in handen der politie is. In afwachting echter, zal ik zelf niet stil zitten. Bij een uitdrager zal ik mij wat oude kleeren verschaffen, en ik zal mijn gelaat zoodanig veranderen, dat ik onherkenbaar ben. In die vermomming zal ik dan nog hier en daar eens een kijkje gaan nemen aan de haven!

— Maar dan stel je je aan het grootste gevaar bloot. Het is immers duidelijk, dat ze het op je leven voorzien hebben. Wie weet, zijn ze ons wel nagegaan, en weten zij reeds, dat je hier verblijf houdt!

— Neen, dat is volkomen onmogelijk! Dat zouden wij hebben moeten zien! In dat opzicht gevoel ik mij volkomen gerust! En ik zal mij wel zoo vermommen, dat zelfs Fox mij niet zou herkennen — verondersteld, dat hij hier mocht komen om persoonlijk de zaak verder af te wikkelen!

— Men zal hem natuurlijk aanstonds geseind hebben, dat je hier in de buurt gesignaleerd bent?

— Daaraan behoef je niet te twijfelen! Reken er maar op, dat de nalatige, die dit verzuimd zou hebben, zeer zwaar zou zijn gestraft, want dr. Fox moet jegens mij wel met een vreeselijke wraakzucht bezielde zijn, een erfstuk, hetwelk professor Nicholson hem heeft nagelaten!

— En wat doe ik in dien tijd?

— Je schaft je aanstonds wat koperdraad en de noodige instrumenten aan, en je begint vast voorbereidelen te treffen, om de draadloze aansluiting te

maken. Zorg evenwel, dat je niet overvallen wordt, terwijl je aan het werk bent, dat zou onze zaak kunnen bederven. Doe de deur maar op slot, en zeg, dat je mijn secretaris bent, die een rapport moet opmaken, zoodat je niet gestoord mag worden. Zeg mijnentwege wat je wilt, als ze je maar niet op de vingers komen zien!

— En Henderson?

— Zelfs als hij de snelste auto neemt, die hem in onze garage ter beschikking staat, zal hij toch minstens tien uur over den afstand moeten doen. Als hij dadelijk na de ontvangst van het telegram is vertrokken — en daaraan behoef je niet te twijfelen — zal het toch nog altijd drie uur in den nacht zijn, alvorens hij hier kan aankomen. Ik heb den nachtportier trouwens mijn instructies al gegeven!

— Maar dat is wellicht veel te laat om te handelen, Edward!

— Toch niet, want als men hier op de komst van den meester moet wachten, kan deze toch zeker niet eerder hier zijn dan Henderson! Zelfs al was hij een paar uur eerder gewaarschuwd, en al gebruikt hij een snelle auto.

De twee vrienden hadden nu hun maaltijd beëindigd, en dadelijk begon ieder hunner aan zijn aandeel in de gemeenschappelijke taak.

Terwijl Raffles zich naar een handelaar in oude kleeven spoedde en zich daar tevens vermomde, hetgeen hem een hand vol geld kostte, begon Charly, die een volleerd electricien was, zich onledig te houden met het tot stand brengen der verbinding met het ontvangstation op het dak van het naburige huis en den kleinen ontvanger, dien Raffles had medegebracht, en die zich in een klein mahoniehouten kistje bevond.

Zoodra de duisternis gevallen was, waagde Charly zich op het dak, na de contactdraden buiten het raam van de hotelkamer voorloopig te hebben vastgemaakt en aan het einde van een haak te hebben voorzien, waaraan hij ze later naar zich toe zou kunnen trekken.

Het geluk was hem gunstig, want de daken lagen op bijna gelijke hoogte, en het dak van het redactie-bureau was volkomen plat.

Het duurde dan ook niet lang of Charly had de verbinding tot stand gebracht en klom nu weder behoedzaam door het zolderluik naar binnen, waarop hij

weder de zoldertrap afsloep en haastig de kamer binnen trad.

Hij dankte zijn goed gesternte, dat niemand hem gezien had, sloot de kamerdeur weder af, maakte het ontvangtoestel gereed, en plaatste den geluidhelm op het hoofd, teneinde zich te overtuigen, dat zijn werk gelukt was.

Zoo zat hij bijna een half uur geduldig te wachten, steeds vreezend, dat alles mislukt was, maar eindelijk trof een zwak geluid zijn oor, dat voor den ingewijde aanstonds te onderkennen was, en een paar seconden later bracht de draadlooze telegraaf aan het bureau van het grootste plaatselijke blad een bericht uit Weimar over, betreffende de houding der Duitsche regeering in zake de opheffing van artikel 61 der Duitsche Grondwet!

Het was een bericht, hetwelk als zoodanig voor Charly van heel weinig belang was, maar toch had hij moeite om een juichkreet te weerhouden.

Nu zou hij tenminste Raffles met trots op zijn werk kunnen wijzen.

Maar Charly kende zijn plicht.

Hij dacht er niet aan, den geluidhelm af te leggen, want wie kon zeggen, of hij niet aanstonds een bericht zou opvangen, dat voor den gentleman-inbreker, zijn eenigen waren vriend, veel belangrijker zou zijn, dan wat hij zooeven had opgevangen!

Maar Charly wachtte tevergeefs.

Wel noteerde hij nog eenige wedstrijdberichten uit Parijs, de laatste koersen uit New-York, het bericht van een geweldigen brand op Ceylon, en dat van een opstand in de Chineesche provincie Chantung — maar van dr. Fox geen woord!

Het was bijna middernacht, toen er zachtjes en op eigenaardige wijze aan de deur werd geklopt.

Charly deed den helm af en ging open doen.

Raffles trad het vertrek binnen.

Zijn gelaat stond ernstig.

Hij had een paar kranten in de hand, die hij op de tafel wierp, waarop hij Charly de hand toestak, die de deur weder achter hem gesloten had, en vroeg:

— Heb je me soms iets belangrijks mede te deelen?

— Niets anders, dan dat de installatie gereed is, en dat ik verscheidene telegrammen heb onderschept, voor ons echter van volstrekt geen waarde. Ben jij soms gelukkiger geweest?

— Neen Charly. Ik heb in de duisterste buurten van

de haven rondgezworven, en ik ben er slechts in geslaagd in de verte het gelaat te herkennen van een mijner aanranders van vanmiddag. Toen ik echter op hem wilde toeznellen, was hij eensklaps verdwenen, alsof hij door den grond gezonken was. En voor het overige zijn mijn nasporingen vruchteloos geweest, ofschoon ik tal van drankhuizen ben binnengetreten, waarvan men zou zweren, dat het dievenholen waren. Op mijn zwerftochten ben ik herhaaldelijk mannen tegengekomen, waarin mannen als wij op een mijl afstand den geheimen politieagent of den detective herkennen, en ik begreep wel waarom zij op het pad waren, maar ook dat zij al even weinig geluk hadden als ik.

— Je hebt daar bladen medegebracht. Staat er iets bijzonders in?

— Niets meer, dan wat wij zelve weten. De hoofdzak is dat om vijf uur in den middag de tasch nog niet terecht was. Maar toch is mijn tocht niet geheel en al nutteloos geweest, Charly. Want terwijl ik zoo door een nauwe steeg slenterde en een groepje verdacht uitziende kerels passeerde, hoorde ik een hunner duidelijk tot den andere fluisteren: „De chef wordt verwacht!”

— Maar hoe kon die kerel dat weten, Edward?

— Misschien was hij ingelicht door een bendehoofd. Hoe het zij, Fox komt hier en dat versterkt mij in de hoop, dat de tasch met haar kostbaren inhoud zich nog altijd hier in de stad bevindt. En nu zul je wel zoo goed zijn om naar bed te gaan, Charly.

— Wat! Stuur je mij naar bed? riep Charly verontwaardigd uit.

— Ja, dat doe ik! Je kunt althans eenige uren slapen, wat je wel noodig hebt, want wij hebben een zeer vermoeienden dag achter den rug, en jij bent gewond geweest. Je behoeft je niet geheel en al te ontkleeden — je kunt op de dekens gaan liggen, als je maar rust!

— En jij dan?

— Ik zal aan het toestel gaan zitten, in afwachting van onzen braven Hendershon.

— Heb jij dan geen slaap noodig?

— Ik heb er volstrekt geen behoefte aan.

Charly sprak niet verder tegen, maar ontdeed zich van zijn bovenkleederen, wierp zich op zijn bed en sliep binnen enkele minuten, terwijl Raffles voor het toestel plaats nam.

Uren verliepen, maar Raffles scheen van geen vermoeidheid te weten, en zat daar met het geduld van een kat, ofschoon zijn gemoed door onrust verteerd

werd, wegens het lot van het rampzalige document.

Het was omstreeks half vier in den nacht, toen er schreden naderden.

Er werd eerst zacht, maar daarop luider op de deur geklopt, daar Raffles het niet aanstonds kon hooren.

— Wie is daar? vroeg Raffles op zachten toon.

— Ik ben het, graaf! antwoordde een welbekende stem, die aan James Henderson, den trouwen chauffeur van den Grooten Onbekende, toebehoorde.

Maar Charly was door het kloppen wakker geworden en dadelijk begreep hij wat er gaande was.

Voor Raffles kon opstaan, had hij zelf de deur geopend, en een oogenblik later trad er een man van waarlijk herculischen lichaamsbouw het vertrek binnen — een Griensch worstelaar uit de oudheid, gestoken in een donkergroene chauffeurslivrei.

Raffles was zeker boven de middelmaat, maar Henderson stak nog een hoofd boven hem uit.

Zijn ongewoon breede schouders gingen over in een stierennek, en zijn handen waren van een omvang, dat men met gemak een guldenstuk door een ring had kunnen steken, dien hij aan den rechter wijsvinger had.

Als hij die hand sloot tot een vuist zou Henderson er een os mee hebben kunnen vellen.

Hij trad binnen, tikte aan zijn pet, en zeide op eenvoudigen toon:

— Hier ben ik, mylord! Geheel tot uw orders!

Raffles wilde wat zeggen, maar eensklaps verkreeg zijn gelaat een geheel andere uitdrukking — zijn neusvleugels begonnen te trillen, zijn oogen te schitteren — haastig wierp zijn rechter hand eenige teekens op het papier, dat voor hem lag, terwijl hij met de andere hand den beiden mannen het zwijgen oplegde.

Vijf minuten verliepen in de grootste spanning — toen wierp Raffles den geluidhelm neder, sprong woest op, vatte Charly bij de borst, en zeide op heeschen toon:

— Aanstonds op weg! Ik ving zoeven een telegram op, door Fox aan een van zijn luitenants gezonden, die in een naburige stad een vliegmaschine heeft. Hij beveelt hem, om aanstonds hier te komen, teneinde een kostbaar stuk naar Berlijn te gaan brengen, in zijn, Fox' gezelschap.

— Die schurk! barstte Charly los. Waarom wil hij het juist naar Berlijn brengen?

— Omdat hij er daar meer voor denkt te ontvangen, dan van de Engelsche regeering, dat is alles, antwoordde Raffles. Maar het is nu een tijd voor

praatjes, wij moeten aan het werk! Dadelijk terug naar de hoeve — en laat Fox zich schrap zetten, want ik zal geen medelijden kennen. Kom, Henderson, onderweg zul je alles hooren.

HOOFDSTUK VIII.

Een avontuur op de Elta.

Nauwelijks op straat gekomen, zag Raffles wóór het hotel een zeer fraaie motorfiets staan, met een duo-zitting achter het zadel, terwijl een buitengewoon elegant gekleed jongmensch met een kostbaar lichtgeel lederen motorpak, er bij stond, die in gesprek was met een jonge dame.

Blijkbaar had men hier te doen met een paartje, dat zeer vroeg was opgestaan, teneinde een langen rit te ondernemen.

Raffles bedacht zich geen oogenblik.

Hij trad op het jongemensch toe, en zeide:

— Waarde heer, ik ben juist op het oogenblik ten eerste verlegen om een zeer snel en krachtig motorrijwiel! Wilt gij mij het uwe verkoopen voor den prijs, dien gij er zelf voor betaald hebt?

De motorfietser keek Raffles even met wijd open gesperde oogen aan, en antwoordde toen, misschien in de meening, dat hij met een gek te doen had:

— Ik denk er niet aan, mijnheer — ik sta op het punt met mijn verloofde aan een grooten rondrit deel te nemen.

— Ik taxeer deze machine op honderd-en-twintig pond sterling, mijnheer, vervolgde Raffles, zonder zich een oogenblik van zijn stuk te laten brengen. Wilt gij haar voor tweehonderd verkoopen?

— Niet voor driehonderd, mijnheer! Gij zijt gek! Ik wil rijden, en ik zal rijden!

— Neen, mijnheer, gij zult niet rijden! ging Raffles bedaard voort, en op hetzelfde oogenblik zag de doodlijk verschrikte motorrijder den loop van een revolver in gevaarlijke nabijheid onder zijn neus glinsteren.

Hij deed wankelend een stap achteruit, en stamelde met heesche stem?

— Wilt gij mij vermoorden? Zijt gij een struikroover?

— Noch het een, noch het ander, mijnheer, ik ben slechts een man, die haast heeft, en niet veel omslag kan maken. Ziehier, tweehonderd pond sterling, welke ik in den buitenzak van uw jekker deponeer. Nu zal mijn goede vriend van reusachtigen omvang, dien gij daar ziet, op het zadel plaats nemen, en mijn anderen vriend, heel wat kleiner, naar gij zult waarnemen, klimt op zijn schouders. Ziet gij wel, welk een grappige vertooning dat maakt? En geef nu wel acht — ik neem op het duo-zadel plaats — ik bevel: Vooruit! Mijn vriend de reus volgt mijn bevel op — en wij rijden! Vaartwel, en wees een volgenden keer wat inschikkelijker!

En terwijl de jonge man en zijn verloofde het zonderlinge stel met glazige oogen van verbazing nastaarden, reed het zware motorrijwiel onder het donderend geknetter van den motor het stille, nog sluimerende stadje uit.

Er werd veel van Henderson's stuurkunst en uithoudingsvermogen geëischt, met Charly schrijdelings op zijn schouders zittend, maar hij zette door — hij dreef zelfs de snelheid nog op — en even later vloog de machine als een pijl uit den boog over den stillen landweg.

Langzamerhand begon het in het Oosten te dagen en Raffles hield den blik onafgewend op den hemel gevestigd, zich in vreeze afvragend, of hij wel op tijd zou kunnen zijn om de vliegmaschine, met dr. Fox en zijn luitenant den vliegenier aan boord, tijdig genoeg te kunnen inhalen! Hij begreep volkomen den gedachtengang van den meester. Zoodra deze bericht

had ontvangen van de vondst van het verdrag, dat de roovers in het valies hadden aangetroffen, begreep hij welk een fortuin hem daar als het ware in den schoot werd geworpen — en dat fortuin zou zeker het grootst zijn, als hij zich naar Berlijn begaf, en daar dreigde het document aan de Londensche regeering te zullen ter hand stellen. En bovendien was het voor een man als dr. Fox zeker heel wat veiliger, dan dat hij zich in verbinding stelde met de regeering van zijn eigen land. Misschien zou de tasch met de juweelen zich ook wel aan boord van de vliegmaschine bevinden, maar dat was niet de grootste zong van den gentleman-inbreker.

Dat Fox zich bediende van een vliegmaschine, was zeer begrijpelijk, daar hierdoor niet alleen de afstand zeer verkleind was, maar hij bovendien geen last zou hebben van allerhande douanen-formaliteiten. Hij kon zorgen, tegen het vallen van de duisternis te landen, en zichzelf en zijn kostbaar document bijtijds in veiligheid te brengen.

Men was in de boerenhoeve reeds op de been, toen de motorfiets met oorverdoovend lawaai het erf opstormde en daar zoo onverhoeds stilstond, dat Charly bijna over het hoofd van Henderson heen een duikeling had gemaakt.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Brand, zeide de goedge reus verlegen, terwijl hij den jongeman als een kind van zijn schouders tilde en op den grond zette. Ik was niet van plan hier een variété-voorstelling te geven — er is misschien wel een weinig te veel van de machine geveerd.

Intusschen was Raffles reeds op den Duivel der Lucht toegelopen, die goed bewaakt werd door twee stevige boerenknechts, en overtuigde zich dat alles in de beste orde was.

Toch moest hier en daar nog een kleinigheid hersteld worden, wegens de ruwe behandeling, waaraan het ranke vliegtuig bij den aanval der bandieten had blootgestaan.

Hiermede verstreek bijna drie kwartier, al repten de drie mannen zich nog zoozeer, en al werd Charly als het ware door ongeduld verteerd, terwijl de vuisten van Henderson van woede trilden.

Maar eindelijk was alles toch voor het vertrek gereed.

De vliegmaschine werd van het erf in het weiland gesleept. Raffles drukte het boerengezin de hand en

daarop verbleef de Duivel der Lucht zich pijlsnel in de lucht.

Steeds grooter cirkels beschrijvend steeg het toestel tot een hoogte van 3000 meter.

Charly had zijn kijker voor het oog gebracht, en zocht den horizon zorgvuldig af, terwijl Henderson zich onledig hield met het gereedmaken van het ontbijt.

De drie luchtvaarders nuttigden wat geroosterd brood, een paar eieren, chocolade en een kippenbout, maar ook onder het eten speurden zij naar het vliegtuig van dr. Fox.

Er was geen twijfel aan, of de chef van het Genootschap van den Gouden Sleutel was hen een heel eind voor, daar hij ruim een uur, misschien wel anderhalf uur vroeger had kunnen opstijgen.

Natuurlijk zou hij trachten in volkomen rechte lijn naar Berlijn te vliegen, dat wil zeggen de Noordzee in haar grootste breedte over te steken en vervolgens over Helgoland en Hamburg naar de Deutsche hoofdstad, of wellicht naar Weimar, den tegenwoordigen zetel van de Deutsche regeering te vliegen.

In rechte lijn gemeten, bedraagt de afstand tusschen Helmsdale en Berlijn 1200 kilometer, en daar men er gerust op mocht rekenen, dat dr. Fox gebruik zou maken van een zeer snelle machine, met een snelheid van minstens 250 kilometer per uur, zoo kon hij dien afstand als alles hem meeliep, in iets minder dan vijf uren afleggen. En van die vijf uren, was hij zijn tegenstander reeds minstens een uur voor, al kon hij onmogelijk op de hoogte zijn van de omstandigheid, dat hij achtervolgd werd, althans nu nog niet!

Tien minuten nadat de Duivel der Lucht was opgevlogen, zweefde zij op 3000 meter hoogte boven Helmsdale en stevende zeewaarts.

De grootste zeeschepen waren door den afstand zoo klein, dat zij niet grooter geleken dan notedoppen.

De beide havendammen leken kinderspeelgoed, en het geheele stadje herinnerde aan een bouwdoos.

Niet zoodra was de „Duivel der Lucht” boven de golven, of hij dook als het ware met een sprong omlaag, alsof hij werd aangetrokken door de zee, maar Raffles bracht de machine met een enkele krachtige beweging weder omhoog.

Hij dreef de snelheid zoo hoog mogelijk op, en het zweeftuig gierde met ongehoorde vaart door de lucht, zoodat het een hoogen, snerpnden toon voortbracht, veroorzaakt door den tegenstand der lucht, die flui-

tend langs de gladde wanden der machine gierde.

Raffles stuurde op het compas, en hield zoo zuiver mogelijk op Helgoland aan.

Hij kon er zeker van zijn, dat dr. Fox dienzelfden weg zou gevolgd zijn, en als alles hem medeliiep, moest hij den schurk hebben ingehaald, lang voor hij de Noordzee voor de helft was overgestoken.

Charly had een blik op den snelheidsmeter geworpen — de vliegmaschine stormde met een vaart van 537 kilometer per uur door het luchtruim.

En het verwonderlijke was, dat men hierboven van die fabelachtige snelheid niets bemerkte. Dit was eenvoudig het gevolg van de omstandigheid, dat het oog nergens op kon rusten, geen steunpunt had, ten einde de eigen snelheid te vergelijken met andere dingen.

De zon was reeds eenigen tijd geleden opgekomen, en het beloofde een heerlijke dag te worden.

De zee glinsterde als een metalen schild, en de hemel was diepblauw en bijna wolkeloos, maar aan de kim vertoonden zich eenige paarlemoerig gekleurde wolkjes, die Charly het hoofd deden schudden.

Er waren reeds eenige uren verlopen, en nog was er van het vliegtuig der vluchtelingen niets te merken.

Hoewel hij niets verried van hetgeen er in zijn binnenste omging, maakte er zich een groote ongerustheid van Raffles meester.

Hij vroeg zich af, of Fox wellicht op het laatste oogenblik niet een andere route had gekozen, veel noordelijker bijvoorbeeld, om over Noorwegen en Zweden te vliegen, waar in geval van nood een landing gemakkelijk zou vallen.

Maar eensklaps, omstreeks acht uur in den morgen, slaakte Charly een luide kreet, die zelfs boven het geronk van de schroef uitklonk en wees met uitgestrekte arm op een klein punt, hoog aan den hemel, recht voor hen uit.

Raffles wenkte Charly, het stuurwiel van hem over te nemen, en bracht den kijker voor het oog.

Hij staarde er eenigen tijd opmerkzaam door, en nam daarop het wiel weder uit de handen van den jongen man, die vol spanning naar zijn gelaat had gekeken.

Dat gelaat stond strak en hard, en Charly begreep, dat daarginds de vijand met groote snelheid voor hen

De drie mannen hielden het oog nu voortdurend op de vliegmaschine gevestigd, die langzaam, heel langzaam grooter werd.

Ook het toestel van Fox moest een verbazende snelheid bezitten, wellicht meer dan 250 kilometer per uur.

Maar Raffles was door nieuwe hoop bezielde, want hij wist het nu zeker — als er zich geen ongelukken voordeden, dan zou hij den ander binnen een uur hebben ingehaald.

Hij deed het vliegtuig nog een duizend meter stijgen, tot de koude zeer fel werd.

Maar toen was hij ook boven de machine van zijn vijand.

Om bij negenen kreeg Henderson, die de beste oogen had, heel in de verte een kleine vlek gewaar, die op de golven scheen te drijven.

— Helgoland! schreeuwde hij.

Hij had goed gezien.

Daarginds doemde het eertijds zoo machtig versterkte eiland op, hetgeen de Duitschers krachtens de vredesvoorwaarden zouden moeten ontmantelen en van de kanonnen ontdoen.

Nog korten tijd en de vliegmaschine van Fox zou boven Duitsch gebied, en betrekkelijk veilig, zijn, daar een achtervolging hier zeer bezwaarlijk zou zijn, vooral, wanneer de meester dadelijk verklaarde wat het doel van zijn komst was!

De Duitschers zouden hem dan natuurlijk helpen tegen degenen, die hem het stuk weder afhandig zouden willen maken — en wie weet wat de gevolgen zouden zijn!

En misschien had het vliegtuig van Fox wel draadlooze telegrafie aan boord, met behulp waarvan hij de lieden daar beneden zou kunnen waarschuwen!

Een minuut later bleek dit inderdaad het geval te zijn!

Er werd een kleine stoombarkas losgemaakt, die op de reede van Helgoland had gelegen en die met pijlsnelle vaart zee koos, in de richting, welke de beide machines volgden!

Wie weet, wat Fox den Duitschers had wijs gemaakt!

Hij zou nu misschien op het water nederdalen, en lang genoeg boven water blijven om te worden gered.

Maar Raffles dreef de snelheid van zijn machine nog meer op, beschreef een boog — en kwam tusschen de machine van Fox en het eiland Helgoland in vliegen.

En als Fox soms nog een moment getwijfeld mocht hebben aangaande de bedoelingen van de vliegma-
chine, die hem zoo hardnekkig achtervolgde, dan zou
deze manoeuvre hem wel hebben ingelicht!

Hij dook, rees weder, liet de machine allerlei zwen-
kingen maken, maar de „Duivel der Lucht” volgde
hem meedoogenloos.

Toen zocht Fox zijn heil in de vlucht.

Hij moest nu weten, wie hem daar in de lucht op
de hielen zat, en dat hij hem niet zou kunnen ont-
komen!

Zoo dicht bij waren de beide machines nu en dan
als zij een gewaagde looping of een kurkrekter vol-
brachten, dat de drie achtervolgers duidelijk het van
haat en woede vertrokken gelaat van dr. Fox konden
onderscheiden, die met een gebaar van machteloos
woede de vuist naar hen ophief.

Schier onmerkbaar dreef de „Duivel der Lucht”
den tegenstander weder van de Deutsche kust terug,
en steeds om elkander heen cirkelend, steeds lager da-
lend, zakten de beide toestellen snel in Zuidelijke
richting af.

Toen bleef Fox, alsof hij inzag, dat ontkomen niet
meer mogelijk was, in rechte lijn doorvliegen.

Raffles volgde schuins boven zijn tegenstander.

— Waarom overvaar je den ellendeling niet,
Edward? schreeuwde Charly Raffles in het oor.

Maar deze schudde kalm het hoofd en zeide:

— Hij kan mij nu niet meer ontkomen, want vroeg
of laat zal hij moeten dalen — en ditmaal niet in
Duitschland. En als ik hem aanvaar, loop ik zelf de
kans, mijn machine te verpletteren!

Dat was juist, want de ranke, teere machine zou
zeker tegen zulk een vreeselijken schok niet bestand
zijn, maar aan splinters uiteen spatten!

En zoo vlogen de twee tegenstanders maar steeds
door in zuidelijke richting.

En bijna zonder het te merken, waren zij boven
Nederlandsch gebied gekomen, en vlogen in de rich-
ting van Amsterdam.....

Het was dien dag zeer druk op het tentoonstellings-
terrein van de E. L. T. A., want er zouden allerlei
wedstrijden plaats plaats vinden, waaraan ook door
Nederlanders zou worden deelgenomen.

Een zeer groote menigte had zich reeds zeer vroeg
naar het vliegterrein begeven, teneinde zich van een
goede plaats te verzekeren.

Het stond reeds om tien uur in den morgen stamp-
vol rondom het met prikkeldraad afgezette vliegveld,
en ook alle tribunes waren tot de laatste plaats bezet.

Op het veld zelf zag men eenige „Avros”, een
B. A. T., de keurige machine van Fokker, een Capron-
driedekker, een paar „Kangourous” met hun eigen-
aardige verlengstuk voor aan den romp, een Spijker-
machine en nog een aantal andere, die zich gereed
maakten op te stijgen.

De meesten stonden op een rij aan de startlijn.

Boven in de lucht dartelden als groote vogels
eenige Fransche machines en de Fransche luchtheld
Fonck liet op een S. P. A. D. zijn ongelooflijke kunsten
bewonderen.

Diegenen onder het publiek, die trouwe bezoekers
van het vliegveld waren, wezen elkander de verschil-
lende toestellen aan en noemden de namen.

Maar eensklaps scheen er eenige opwinding onder de
bezoekers te ontstaan.

Er werd naar boven gewezen en geroepen, en de
gelukkige, die in het bezit waren van een kijker, brach-
ten dit instrument aan het oog, en lieten kreten van
verbazing hooren, die al spoedig door de mechaniciens
op het vliegveld werden overgenomen.

— Een Engelsche tweedekker!

— Niet waar! Een Franschman!

— Wat vliegt hij hard!

— Maar daar komt er nog een aan! En die gaat nog
veel harder!

— Hij gaat als de duivel!

Deze en andere kreten lieten zich allerwege hooren.

Niemand begreep blijkbaar iets van de onverwachte
komst dezer twee machines, maar de meesten dachten
aan een verrassing — wellicht waren het twee machi-
nes, die dienzelfden morgen te Parijs of te Londen
waren opgestegen!

Maar daar op het vliegveld dacht men er anders
over!

Daar stonden de vaklieden en staken de koppen
bije en fluisterden onder elkander en keken elkander
verstomd aan, en die begrepen er eerst recht niets van,
want hun kennersoog had dadelijk gezien, dat een van
de machines, die daar zoo plotseling aan den hemel
verschenen, een meer dan buitengewone snelheid bezat!

En aanstonds was het een heen en weer geroen als in
een kippenloop, waar de vos is binnengedrongen!

Men liet den wedstrijd eenvoudig in den steek, en

ieder vlieger riep in zijn eigen landstaal om zijn machine, om toch maar de eerste te zijn, die de lucht zou ingaan en den snellen collega daarboven zou begroeten!

Een paar minuten later daverde het veld van het geronk der motoren, en het ontzettend lawaai der schroeven, die in beweging werden gebracht.

Overal hoorde men driftig: „Contact!” schreeuwen, en de machines schoten bij drie en vier tegelijk de lucht in!

Nog nimmer hadden de bezoekers van de E. L. T. A. zulk een schouwspel genoten, al waren zij feitelijk gekomen om een wedstrijd gade te slaan!

Maar eensklaps geschiedde er iets geheel onverwachts!

Een der beide vliegmachines, die zooeven verschenen waren, daalde in een steile zweefvlucht met stilstaande schroef.

Binnen enkele tellen had de machine den grond bereikt.

En toen zagen de bezoekers tot hun groote verbazing, dat uit het schuitje twee mannen stapten, van wien er één een tasch of iets dergelijks in de hand droeg, en die wegsnelde zoo vlug hun beenen hen dragen konden!

— Die spelen bepaald voor een bioscoop! meende een jongen in het publiek, en men was wel geneigd, hem gelijk te geven, want toevallig was er dien dag inderdaad een bekend filmondernemer op het terrein aanwezig met zijn toestel.

Maar de mannen, die daar weggeloopen waren, nadat zij op een weiland waren gedaald, speelden alles behalve voor een bioscoop!

Het waren dr. Fox en zijn medeplichtige, die juist boven het E. L. T. A.-terrein genoodzaakt waren wegens een panne aan den motor te dalen!

Maar Raffles had zijn vijand geen seconde uit het oog verloren!

Hij moest tot zijn spijt de talloze vliegtuigen, die juist waren opgestegen, om hem te verwelkomen, onbeleefd behandelen, en liet zich als een baksteen uit de lucht vallen, omstreeks op dezelfde plek, waar zooeven het vliegtuig van Fox was gedaald!

— Daar loopen zij! schreeuwde Charly, op de vluchtelingen wijzende, die koers zetten naar een kleine haven, waar een groote Gosport-vliegboot gemeerd lag.

— Blijf in de machine, Charly! beval Raffles kortaf. Henderson, ga mede! Wij moeten hen achterhalen vóór zij zich van die vliegboot hebben kunnen meester maken!

Een wilde jacht begon over de weilanden.

Fox en zijn makker bereikten de vliegboot, maakten haar in allerijl los, en begaven zich aan boord, juist toen Raffles en Henderson kwamen aansnellen.

— Vervloekt! riep Raffles. Zij zullen ons nog ontsnappen! Neen — daar ligt een motorbootje! Snel er in, Henderson!

De twee mannen sprongen in het bootje, maakten het los, ondanks het geschreeuw van den eigenaar, die op een afstand rustig aan het IJ zat te visschen, en stuurden op de vliegboot aan, die reeds eenige vaart had gekregen, terwijl de schroef woedend de lucht geeselde.

Raffles stuurde de motorboot recht op den romp van de vliegboot aan — een hevig gekraak — de romp versplinterde.....

Met een kreet van razende woede trok Fox, overeind in het reeds zinkende schuitje staande, zijn revolver, maar vóór hij had kunnen schieten, had Henderson het ankertje opgenomen, dat op den bodem van de motorboot lag, en hem dat naar het hoofd geworpen.

Met een schreeuw stortte Fox achterover in het water.

Zijn medeplichtige was reeds eerder over boord gesprongen en zwom met krachtige slagen naar den wal.

Maar Raffles legde naast de zinkende vliegboot aan, en greep het kostbare valies.....

Hij opende het met koortsachtige haast en slaakte een kreet van blijdschap!

De papieren waren er!

— Dadelijk terug, Henderson! beval hij. Vóór dat men al te veel notitie van ons neemt! Ik stel deze tentoonstelling op hoogen prijs — maar ik wensch er thans toch geen gastvoorstellingen te geven!

De volgende aflevering (No. 294) bevat:

Het avontuur van den Russischen Grootvorst.

In den
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,

Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks twee afleveringen, onderscheidenlijk van

RAFFLES

ook wel genaamd **LORD LISTER**, de
gentleman-dief,

In fraai gekleurden omslag.

22¹/₂ cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

NICK CARTER,

sensationeele detective-verhalen,

in fraai gekleurden omslag.

17¹/₂ cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

BUFFALO-BILL.

De avonturen van den grooten
woudlooper door hem zelf verteld,

In fraai gekleurden omslag.

17¹/₂ cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

OORLOG AAN DEN OORLOG.

Actueele Roman door **J. C. SCHRODER (BARBAROSSA)** en **C. BENIMA.**

In netten band en gekleurden omslag f 1.25.

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken
en door den Boekhandel.

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

